

DE STER

Juni 1980 · 80ste jaargang · Nummer 6

GM
M20551
5838D4
v. 80
1980

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Juni 1980
80ste jaargang
Nummer 6

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, postbus 84084, 2508 AB Den Haag.

Inhoudsopgave

Wanneer de profeet spreekt, <i>N. Eldon Tanner</i>	1
Ik heb een vraag, <i>Dr. Homer Ellsworth</i>	3
Het leven is een zending, <i>John H. Groberg</i>	7
Een blinde hielp me zien, <i>Arthur S. Anderson</i>	9
Samen een zending vervullen, <i>Marvin K. Gardner</i>	11
Voor u de dokter belt, <i>Suzanne Dandoy</i>	19
Gehoorzaam alle regels, <i>H. Kent Rappleye</i>	22
Een wagen vol vastengaven, <i>Chris Jensen</i>	25
Je leven heeft een bedoeling, <i>Bisschop H. Burke Peterson</i>	31
De macht van het voorbeeld, <i>Charles A. Didier</i>	33
Beslis om nooit te schipperen, <i>Archie M. Brugger</i>	36

Kinderster

Het onderwijs door ouders, <i>Ezra Taft Benson</i>	1
Een quiz over het Boek van Mormon: Wie ben ik?	2
Landdieven, <i>Margery S. Cannon</i> en <i>Lurene G. Wilkinson</i>	6
Voor de aardigheid	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434.
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 370-0157-600-33.
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

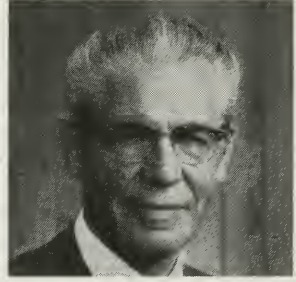
Omslag: Broeder en zuster Shupe uit Liberty (Utah), een zending vervullend in het zendingsgebied Arizona Tempe, genieten van een rustig moment terwijl zij de Schriften bestuderen. *Foto van Eldon K. Linschoten.*

Achterkant van de omslag: Broeder LaVern Wilcox, een welzijnszending, terwijl hij samen met zijn vrouw Ina en de plaatselijke leden na een drukke dag wat ontspanning zoekt in het snoeien van grapefruitbomen. *Foto van Eldon K. Linschoten.*

Wanneer de profeet spreekt . . .

is er geen sprake van discussie meer

N. Eldon Tanner
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

Op een algemene haardvuuravond die onlangs gehouden werd voor de vrouwen in de kerk zei Elaine Cannon, presidente van de Jonge-Vrouwen, het volgende: „Wanneer de profeet spreekt . . . is er geen sprake van discussie meer.” (*De Ster* van mei 1979, blz. 54.)

Ik was onder de indruk van die eenvoudige verklaring, die voor ons allen een diepe geestelijke betekenis weergeeft. Waar ik ook heenga, is mijn boodschap tot de mensen altijd: Volg de profeet. Waarom zou de Heer anders door alle bedelingen des tijds, profeten op de aarde geplaatst hebben? In zijn oneindige wijsheid en als onderdeel van het plan van zaligheid voor zijn kinderen heeft God ons een leidraad gegeven: het leiderschap om ons te leiden en op de juiste koers te houden en de kerkelijke organisatie om ons te helpen het fundament te leggen en die eigenschappen te ontwikkelen, die nodig zijn om terug te keren naar ons eeuwig thuis.

Het is dwaas te veronderstellen, dat de mensheid aan zijn lot zou worden overgelaten om te volbrengen wat God van hen verwacht. Dat zou net zo onredelijk zijn als een pasgeboren baby alleen laten en te verwachten dat hij zonder de hulp van hen die voor zijn opvoeding en verzorging verantwoordelijk zijn, zou leren lopen en praten, voor zijn eigen eten zou zorgen en zich zou aankleden. Een kind dat zo verwaarloosd en alleengelaten wordt, zou al gauw omkomen.

Zo is het ook met ons. Zonder kennis en begrip van het evangelie of het plan dat God heeft voor zijn kinderen, kunnen we niet in overeenstemming leven met de wet die noodzakelijk is voor onze zaligheid. Daarom zullen zij die hun geestelijke ontwikkeling verwaarlozen en niet naar de waarschuwende stem van de profeten luisteren, een geestelijke dood ondergaan.

Het is moeilijk te begrijpen dat zoveel mensen zich verzetten tegen de raad van de profeten en voor het behoud zijn van die zaken die ellende en zelfs de dood tot gevolg hebben. Laat ons het Woord van Wijsheid als voorbeeld nemen. Kort na de herstelling van het evangelie en de organisatie van de kerk, gaf de Heer een openbaring aan de profeet Joseph Smith die we het Woord van Wijsheid noemen. Deze waarschuwt dat thee, koffie, alcohol, tabak en andere zaken niet goed voor de mensheid zijn en niet door de heiligen moeten worden gebruikt.

Dit gaf nogal wat opschudding in die tijd, want het gebruik van deze artikelen werd niet in verband gebracht met de gezondheid. Tot vele jaren na de openbaring, vonden de mensen de mormonen maar eigenaardig, omdat ze zich onthielden van deze stoffen die naar hun mening onschuldig waren. Toen ontdekten de geleerden vele schadelijke eigenschappen van tabak, en nu worden we in toenemende mate gewezen op de gevaren voor onze gezondheid die het gebruik van tabak, thee, koffie

en alcohol met zich meebrengen waaraan waarschuwingen worden toegevoegd voor de risico's die ongeboren kinderen tijdens de zwangerschap lopen.

Het moet een heilige der laatste dagen mogelijk zijn de woorden van de profeten te accepteren zonder af te wachten of de wetenschap de waarde van die woorden gaat bevestigen. Wij zijn zeer bevoorrecht omdat wij een levende profeet aan het hoofd der kerk hebben om ons te leiden; en allen die zijn raad opvolgen, zullen deel hebben aan de beloofde zegeningen, die echter niet geschenken zullen worden aan hen die de boodschap niet accepteren. Heden ten dage wordt er om ons heen over veel zaken gediscussieerd vanwege hun tegenstrijdigheden. Daar de mannen en vrouwen, die over deze tegenstrijdigheden discussiëren niet tot uitvoerbare en vreedzame oplossingen kunnen komen, moet het voor iedereen duidelijk zijn dat we goddelijke leiding nodig hebben. Het is droevig dat de wereld niet weet of niet onder ogen wil zien dat er een profeet in ons midden is door wie God de oplossing kan geven voor de problemen van de wereld. Echte heiligen der laatste dagen hebben zulke problemen niet. Zij weten dat de boodschappen van de profeet van de Heer gekomen zijn, en de instemming genieten van alle algemene autoriteiten, die allen geïnspireerde en rechtschapen mannen zijn, die proberen geheel in harmonie met de Godheid te blijven. Zij volgen niet, zoals sommigen suggereren, blindelings en zonder bevoegdheid om voor zichzelf te spreken en te denken. Door gebed tot onze hemelse Vader kan elk van ons de zekerheid krijgen dat de koers die wij kiezen zijn goddelijke goedkeuring heeft. Waarom zou er enige discussie zijn over de zedelijke kwesties die de wereld van vandaag zo verwarren? Vanaf het begin heeft God zich duidelijk uitgesproken over huwelijk, echtscheiding, gezinsleven en liefde van kinderen, onzedelijkheid, kuis-

heid, deugdzaamheid en de machtige en heilige rol van de vrouw. Door middel van zijn hedendaagse profeet herhaalt Hij de leerstellingen van het Oude en het Nieuwe Testament die in deze zaken zeer duidelijk zijn.

Geschiedenis en ervaring hebben bewezen, dat er zich rampen voordoen wanneer en waar men zich van het woord van de Heer afwendt en het niet meer volgt. Hele beschavingen hebben opgehouden te bestaan; algemene en individuele ondergang heeft plaatsgevonden; gewezen en geklaagd en groot verdriet zijn veroorzaakt; hongersnood en plagen hebben zich voorgedaan. Alleen Satan en zijn volgelingen verheugen zich nog. Hij stuurt aan op discussies over zedelijke kwesties. Hij heeft gezworen de bedoelingen van God te dwarsbomen. Hij is degene die verleidt en op wacht ligt om zijn vuige bedoelingen op te dringen, terwijl hij de rijkdommen van de wereld als beloning belooft aan hen die hem volgen.

Om deze rijkdommen te verkrijgen, hebben velen zich in discussies over zedelijke kwesties gemengd. De alcohol- en tabaksindustrie en de handelaren in pornografie vergaren zich grote rijkdommen ten koste van de mensen en ten nadele van hun gezondheid. Wanneer wij horen hoe het kind ten bate van de pornografie wordt misbruikt, vinden wij het betreuenswaardig dat er ouders zijn die hun kind daartoe lenen. Sommige kinderen worden verwaarloosd en misbruikt omdat hun moeders buitenshuis werelds plezier en een carrière najagen. Veel vaders zijn bezorgder over hun financiële successen, dan over het welzijn van hun vrouw en kinderen. We moeten dit allemaal veranderen. U kunt niet God dienen en Mammon. Aan wiens zijde staan wij? Wanneer de profeet spreekt, is er geen sprake van discussie meer.

Ik heb een vraag

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als een leidraad, maar mogen niet beschouwd worden als officiële verklaringen ten aanzien van het kerkelijk beleid

DR. HOMER ELLSWORTH

Is het ons standpunt dat wij ons moeten voortplanten zolang en zo dikwijls als ons lichaam dat toelaat? Is er niet een soort „evangelie-gezinsplanning?”

Dit soort vragen krijg ik dikwijls van actieve en trouw vrouwelijke heiligen der laatste dagen, die vaak vragen stellen die buiten mijn beroepsmatige verantwoordelijkheden liggen. Ik geef u een aantal beginselen en zienswijzen die volgens mij op deze fundamentele vraag van toepassing zijn. Vele echtparen stellen zich gedurende hun vruchtbare jaren deze vraag.

Ik verheug mij in ons fundamentele begrip van het plan van zaligheid, wat ons leert dat wij op aarde komen voor onze

groei en ontwikkeling en om beproefd te worden. In dit proces mogen we huren en aardse lichamen bereiden voor de geestelijke kinderen van onze hemelse Vader. Dat is volgens mij het uitgangspunt. Bij het overdenken van deze waarheid doet het mij groot genoegen dat de kerk bevestigt dat het voor ons een zegen en een vreugde en een geestelijke verplichting is om kinderen voort te brengen en een gezin te hebben. Het imponeert mij dat het positieve element de nadruk krijgt als zijnde ons doel.

Ik verheug me in de wetenschap dat een van de eerste beginselen van het plan van zaligheid de vrije wil is. De mogelijkheid om zelf een keuze te maken is zo belangrijk dat onze hemelse Vader liever een derde van zijn kinderen van grotere mogelijkheden vrij stelde, dan hen het recht om vrij te kiezen te ontzeggen. Dit beginsel vrije wil is van vitaal belang voor het welslagen van onze proeftijd. Veel van de besluiten die wij nemen hebben betrekking op het toepassen van beginselen die in kerkelijke handboeken, vergaderingen, of zelfs in de Schriften, geen pasklaar antwoord hebben.

Ons groeiproces is daarom een gevolg van het overwegen van alternatieven, het zorgvuldig bestuderen van het probleem en het zoeken naar de inspiratie van de Heer. Dit is volgens mij de kern van het evangelieplan. Het heeft mij altijd grote vreugde en vertrouwen ingeboezemd te constateren dat onze geïnspireerde profeten in de bediening van de leerstellingen van God nooit probe-

ren om dit algemene plan van de individuele vrije wil te schenden, zij werken binnen de brede lijnen die voorzien in grote individuele mogelijkheden om een keuze te bepalen.

Ik herinner mij een president van de kerk, die inmiddels overleden is, die zijn dochter in het ziekenhuis opzocht nadat zij een miskraam had gehad.

Zij was moeder van acht kinderen en was voorin de veertig. Ze vroeg: „Vader, mag ik nu ophouden met kinderen krijgen?” Zijn antwoord was: „Dat moet je mij niet vragen. Dat is een besluit tussen jou, je man en je Vader in de hemel. Als je Hem recht in de ogen kunt zien en zeggen kunt dat je alles hebt gedaan wat mogelijk was, dat je het echt hebt geprobeerd, dan mag je ermee stoppen. Maar, dat is tussen jou en Hem. Ik heb tijdens onze ontmoeting genoeg eigen problemen met Hem te bespreken.”

Voor mij is het duidelijk dat de besluiten met betrekking tot onze kinderen, wanneer, het aantal en alle andere daarmee verwante vragen, alleen genomen kunnen worden na goed overleg tussen beide huwelijkspartners en gebed.

Ik heb het altijd nuttig gevonden in dit leerproces, waarin bepaald moet worden wat op een bepaalde tijd goed voor mij is, een belangrijke maatstaf te hanteren: Is het zelfzuchtig? Ik heb geconcludeerd dat onze meeste zonden eigenlijk met zelfzucht te maken hebben. Als u geen tienden betaalt, komt dat voort uit zelfzucht. Als u overspel pleegt, komt dat voort uit zelfzucht. Als u oneerlijk bent, komt dat voort uit zelfzucht. Ik heb gemerkt dat de Heer in vele Schriften de mensen vanwege hun zelfzucht heeft gekastijd. Dus, met betrekking tot gezinsvragen, als we onze gezinnen beperken omdat we zelfzuchtig en materialistisch zijn, zullen wij een karakter ontwikke-

len dat op zelfzucht gebaseerd is. De Schriften maken duidelijk dat dat geen omschrijving voor een celestiaal karakter is. Ik heb ontdekt dat we onszelf goed moeten onderzoeken om achter onze motieven te komen. Als we dat doen, komen er vaak oppervlakkige redenen en uitvluchten naar boven.

Maar we moeten daarentegen ook niet bang zijn om de zaak vanuit belangrijke gezichtspunten te bestuderen, zoals de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de moeder en vader, de mogelijkheden van de ouders om in de fundamentele behoeften te voorzien en ga zo maar door. Als een echtpaar met bepaalde persoonlijke redenen en biddend besluit dat het onverstandig is direct nog een kind te krijgen, maakt het weinig verschil welke methode het gebruikt om te bepalen hoeveel maanden of jaren er tussen het krijgen van kinderen gaan zijn — de mogelijke medische of lichamelijke gevolgen hiervan buiten beschouwing gelaten. Onthouding is natuurlijk ook een vorm van anticonceptie, en zoals elke andere methode heeft dit bijwerkingen, waarvan enkele schadelijk voor de huwelijksband kunnen zijn. Als dokter wordt er vaak van mij verwacht dat ik mensen die lijden onder emotionele spanningen, die verband houden met de verschillende aspecten van het leven, behandel. Al doende ben ik altijd onder de indruk gekomen van het feit, dat geen van onze profeten uit het verleden of heden ooit gezegd heeft dat de voortplanting de enige taak van het huwelijk is. De profeten hebben ons geleerd dat geschlachtsgemeenschap een sterke kracht is om de liefdesbetrekkingen in het huwelijk te versterken en de echtelijke eenheid te vergroten en te versterken. Het is echt een rechtmatige gave van God aan de gehuwden. Zoals de apostel Paulus zegt: „De vrouw heeft niet zelf over haar lichaam te beschik-

ken, doch haar man; en eveneens heeft de man niet zelf over zijn lichaam te beschikken, doch zijn vrouw.” Paulus zegt verder: „Onthoudt dat elkander niet, tenzij met onderling goedvinden (en) voor een bepaalde tijd, om u te wijden aan het gebed, maar om daarna weder samen te komen, opdat niet de satan u verzoeke wegens (uw) gemis aan zelfbeheersing.” (1 Korintiërs 7:4, 5, het Engels geeft „vasten en gebed”).

Onthouding in het huwelijk kan, zoals Paulus zegt, onnodige verleiding en spanningen veroorzaken, hetgeen zeker schadelijke bijwerkingen zijn.

Dus, zowel het aantal en de maanden of jaren tussen de kinderen plus andere vragen met betrekking tot dit onderwerp, zijn beslissingen die tussen man en vrouw in rechtvaardige en zeer duidelijke gesprekken en onder inspiratie van de Heer gemaakt moeten worden. Ik geloof dat de profeten wijze raad geven, als zij echtparen adviseren bedachtzaam te werk te gaan en zorgvuldig te plannen, zodat de gezondheid van de moeder niet aangetast wordt. Wanneer dit advies van het Eerste Presidium wordt genegeerd, of niet wordt gekend of verkeerd wordt uitgelegd, kan veel verdriet het gevolg zijn.

Ik ken een echtpaar dat zeven kinderen had. De vrouw, die last had van hoge bloeddruk, was door haar dokter ingelicht dat een volgende zwangerschap groot gevaar met zich mee zou brengen, dus beter kon worden voorkomen. Het echtpaar had echter uit het onderricht van hun plaatselijke priesterschapsleiders begrepen dat anticonceptiva onder geen enkele voorwaarde overwogen mochten worden. Ze overleed tijdens de bevalling van haar achtste kind aan een beroerte.

Als ik andere mensen ontmoet en kennis neem van hun omstandigheden, word ik altijd geïnspireerd door de raad

die het Eerste Presidium in het *Algemeen kerkelijk handboek* geeft omtrent de gezondheid van de moeder en het welzijn van het gezin die moeten worden overwogen. Vierendertig jaar ervaring als gynacoloog en als waarnemer van gezinnen van de kerk hebben mij geleerd dat niet alleen het lichamelijke welzijn, maar ook het emotionele welzijn dient te worden overwogen. Sommige ouders hebben weinig last van stemmingsveranderingen en depressies en kunnen de last van veel kinderen makkelijk aan. Sommige ouders hebben meer hulp van familie of vrienden. Sommigen zijn doeltreffender ouders dan anderen, zelfs als hun motivatie en verlangen precies hetzelfde zijn. Daarbij komt dat ouders hun kinderen de levensbehoeften verschuldigd zijn. Het verlangen naar luxe zaken is derhalve geen maatstaf voor gezinsplanning; luxe is gewoon geen rechtmatige overweging. Ik geloof dat ieder geïnspireerd menselijk hart snel kan onderscheiden wat luxe is en wat niet. In het kort gezegd is het voor mij duidelijk dat de belangrijkste zaken niet onder mogen doen voor minder belangrijke zaken. In het zoeken naar wat het belangrijkste is, geloof ik dat we niet alleen verantwoordelijk zijn voor wat we doen, maar ook voor waarom we het doen. Aldus, moeten we, met betrekking tot de maat van het gezin, de maanden of jaren tussen de kinderen en andere daarmee samenhangende vragen, het verlangen hebben om ons te vermenigvuldigen om de aarde te vervullen zoals de Heer ons gebiedt. (Zie Genesis 1:28.) Onze hemelse Vader verwacht dat wij onze vrije wil gebruiken om in dat proces een wijze koers voor ons zelf en ons gezin uit te stippelen. Door studie, gebed en het luisteren naar die zachte stem in ons binnenste, ontvangen we de wijsheid om die wijze koers in kaart te brengen.

HET LEVEN IS EEN ZENDING

John H. Groberg

van het Eerste Quorum der Zeventig

Ten goede of ten kwade we zijn allemaal zendelingen

Onlangs zat ik in een vliegtuig naast een man. We begonnen met elkaar te praten en hij vroeg mij wat ik deed. Ik vertelde hem dat ik een mormoons zending was. Hij antwoordde vinnig dat hij geen behoefte had aan zendelingen of anderen die „rondgingen om de mensen van gedachten te laten veranderen.” Ik zei: „U bent ook een zending.” Hij ontkende dat nadrukkelijk en vroeg me waarom ik zei dat hij dat was. Ik vertelde hem dat alles wat hij deed of zei op de een of andere manier iemand anders beïnvloedde, dus was hij een soort zending voor zijn manier van leven.

„Hoe bedoelt u dat?” vroeg hij.

„Wel,” antwoordde ik, „ik zie aan het pakje sigaretten in uw zak dat u in roken gelooft. Uw kinderen zien dat u rookt en worden dus beïnvloed om ook te gaan roken wanneer dat mogelijk is. U doet dus zendingswerk voor de tabaksindustrie.”

„O, nee,” riep hij uit, „ik geloof niet in roken en ik zal zeker niet toestaan dat mijn kinderen roken. Het is een nare gewoonte die de dood kan veroorzaken ...”

Het is onnodig te zeggen dat we voor de rest van de reis een heel interessant gesprek voerden. Maar het gaat er hier om dat we allemaal zendelingen zijn. Al onze woorden en daden hebben eeuwige gevolgen omdat ze niet alleen onszelf, maar ook anderen beïnvloeden.

Ik herinner me dat een lid eens tegen mij zei: „Ik zou een heleboel dingen in de kerk kunnen doen, maar ik zou nooit een zending kunnen zijn.” (Hoeveel van ons hebben ooit hetzelfde gedacht of gezegd?) Mijn antwoord is altijd hetzelfde: „Maar u bent een zending.”

Soms omvat het woord „zending” in de kerk (maar ook in de wereld) een te eng gezichtspunt. Zo is voor veel mensen „gewoon leven” iets heel anders dan „zendingswerk”. We moeten ons begrip hiervan uitbreiden.

We leefden voordat we hier op aarde kwamen. We hebben in de geestenwereld allen op een bepaalde manier deelgenomen om zicht te hebben op onze komst naar deze aarde. Wij hebben allen gestemd voor het plan van onze hemelse Vader, zoals dat door zijn Zoon en onze Zaligmaker, Jezus Christus, werd gepresenteerd. Wij waren het er allen mee eens om in deze tijd naar dit aardse zendingsgebied te gaan om de plannen die de Heer voor ons had te vervullen.

We moeten het hele leven bezien als een grote zending met maar enkele vastgestelde tijden die zijn bestemd voor „full-time zendingswerk” enzovoort. In dit licht gezien, krijgen we vaak een veel beter beeld van het begin of het einde van het aardse leven. Wij horen, bijvoorbeeld, als een kind wordt gezegend, wel eens zeggen: „Uw zending in het leven is het troosten van uw naasten,” of bij een begrafenis horen we: „Zijn zending in het leven was dit of dat,” of „zijn zending is voorbij”. Eenvoudig gezegd, een zending is leven met een doel, onverschillig of dat nu goed of slecht is.

De reden dat president McKay's verklaring „Elk lid een zending” in de kerk en in ons leven zo'n grote betekenis heeft, is dat het een fundamentele eeuwige waarheid is. We zijn werkelijk allemaal zendelingen — ten goede of ten kwade — maar zendelingen blijven we in elk geval.

EEN BLINDE HIELP ME ZIEN

Arthur S. Anderson

Een blinde liet mij op een manier die ik nooit vergeten zal, duidelijk een beginsel van leiderschap zien. Het gebeurde op de hoek van een straat in Salt Lake City. Ik kwam op hetzelfde moment als de blinde (later ontdekte ik dat hij Jim Ganski heette) en zijn geleidehond op een kruispunt aan. Toen het licht op groen sprong en we over konden steken, aarzelde de hond. Zijn uitzicht werd belemmerd door een bus die op de hoek gestopt was, waardoor hij er niet zeker van was of het veilig was om over te steken. Verlangend behulpzaam te zijn, pakte ik de arm van de blinde en begon hem naar de overkant te helpen. Terwijl we liepen, vertelde ik hem waarom de hond gearzeld had. Tegen de tijd dat ik mijn uitleg had beëindigd waren we midden op de straat gekomen en de hond had zich enkele malen naar mij omgedraaid en eerst mij en dan zijn baas vragend aangekeken. De manier waarop hij aan zijn tuig trok bracht zijn bezorgdheid ongetwijfeld aan zijn baas over. Op dat moment bedankte de blinde mij hoffelijk voor de uitleg en daarna zei hij vastbera- den tegen mij:

„Wilt u alstublieft mijn arm loslaten, want mijn hond vindt het niet leuk als mensen zijn taak overnemen.”

Wat een grote les. Als u werk hebt gedele- geerd, neem het dan niet meer af.

Ouderling Mark E. Petersen leerde mij een andere les over delegeren, die goed tot me is doorgedrongen toen hij aan het eind van de zestiger jaren overziener van de zendingsgebieden aan de oostkust was. Hij bezocht het zendingsgebied North Carolina Virginia waarover wij presideerden om hulp en instructies te geven.

Daar ik van zijn voortreffelijke werk als president van de Europese zendingen op de hoogte was, wist ik dat hij alle oplossingen kon geven voor de problemen die ik bij het leiden van mijn zendingsgebied had. Dus benutte ik elk vrij ogenblik om hem een probleem voor te leggen en zijn advies te vragen. Als antwoord zei hij meestal zo iets als: „Ik ken een zendings- president die dat probleem op deze manier heeft opgelost. Een andere zendingspresident heeft dat probleem op die manier opgelost.” Hij gaf altijd een paar mogelijke oplossingen, maar liet de keuze van de oplossing aan mij. Na zes dagen vertrok hij met het vliegtuig, hij had op al mijn verzoeken om hulp gereageerd, maar de verantwoordelijkheid om de oplossingen te kiezen en de consequenties er van te accepteren had hij aan mij gelaten. Dat was één van de vele waardevolle lessen van een

uitmuntend leider in het werk van de Heer.

Later las ik enkele geschriften van de profeet Joseph Smith en ik interesseerde me voor zijn zienswijze omtrent delegeren en rentmeesterschap. De profeet schreef eens naar enkele leden van het Quorum der Twaalf Apostelen die in Engeland zendingswerk verrichtten. Zij hadden de profeet om advies gevraagd. Hij gaf raad op een manier die naar zijn oordeel de juiste was en schreef toen het volgende: „Er zijn veel belangrijke dingen, waarover gij mijn raad verzoekt, maar ik neem aan, dat gij zelf volkomen in staat zijt beslissingen te nemen daar gij beter met de omstandigheden bekend zijt dan ik. Ik stel een groot vertrouwen in uw verenigde wijsheid. Neemt mij daarom niet kwalijk, wanneer ik hierop niet inga. Indien ik iets verkeerd zie, zal ik zo vrij zijn u mijn opvatting mede te delen en op het verkeerde te wijzen.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 186.)

Enkele jaren terug diende ik in het algemeen comité voor huisonderwijs en zo werd ik aangewezen om met de algemene autoriteiten ringconferenties bij te wonen, om leiderschapsbeginselen met betrekking tot het huisonderwijs te onderwijzen. In de ring Raft River in Idaho, vroeg ouderling A. Theodore Tuttle van het Eerste Quorum der Zeventig mij op een zaterdagavond tijdens de priesterschapsleidersvergadering om mijn presentatie te geven. Ik sprak ongeveer vijftien minuten uitgebreid over het onderwerp huisonderwijs en ik bracht volgens mij een heel uitgebreid overzicht van methoden die gebruikt konden worden om de activiteit van de broeders in de ring te vergroten. De broeders in de zaal waren, behoudens een paar geeuwen op de achterste rij, beleefde toehoorders. Ik probeerde dit te verbeteren met enkele interessante verhaaltjes en al het enthousiasme wat ik in me had. Toen ik mijn toespraak beëindigde en ging

zitten, voelde ik me net een voetbalcoach die zijn team vlak voor de grote wedstrijd een hart onder de riem heeft gestoken.

Ouderling Tuttle had toen hij opstond om de groep toe te spreken een heel nadenkende blik op zijn gezicht. Hij begon zijn toespraak met ongeveer het volgende te zeggen. „Ik probeerde aandachtig naar de toespraak van broeder Anderson te luisteren, maar ik moest telkens aan iets anders denken. Ik kon er niets aan doen, maar ik moest steeds aan de gezinnen waar ik huisonderwijzer ben denken. Er zijn er een paar bij, die echt moeilijk zijn te bereiken en te beïnvloeden en ik maak mij voortdurend zorgen over hen. Misschien kan ik u iets over hen vertellen en kunt u mij een paar suggesties aan de hand doen.”

Ouderling Tuttle gaf natuurlijk geen vertrouwelijke informatie, maar hij zette een aantal problemen uiteen. Het duurde niet lang of er gingen een paar handen de lucht in. De priesterschapsdragers gaven suggesties en oplossingen en iedereen in de zaal was bij het helpen betrokken. Wie hielpen ze eigenlijk? Zij hielpen zichzelf bij het oplossen van problemen met het huisonderwijs.

En ik? Ik keek met ontzag naar het werk van een groot leraar die de mensen werkelijk kon motiveren. Hij was aan het leiden, delegeren, aan het creëren van enthousiasme, en de ontvangers van deze les waren zich nauwelijks bewust van hun veranderde houding. Ze voelden zich er werkelijk bij betrokken, ze dachten na over het oplossen van andermans problemen.

Eigenlijk is de belangrijkste leiderschapsopdracht die we hebben: onszelf leiden en motiveren. Door het volgen van het voorbeeld van hen die Christus volgen, kunnen wij waardig worden om bij de Zaligmaker terug te keren, omdat we positief gehoor hebben gegeven aan de verantwoordelijkheden die ons door Hem zijn gegeven om onze tweede staat te behouden.

SAMEN EEN ZENDING VERVULLEN

Marvin K. Gardner

Buddy Conatser en zijn vrouw Marteena Lanea waren sinds ze op achttienjarige leeftijd gedoopt werden inactief en dat was al bijna zestien jaar geleden. Niemand in de kerk had ooit met hen kunnen spreken — zeker de zendingen niet — tenminste, totdat Vern en Wilma Richins uit Draper in Utah kwamen. Toen broeder en zuster Richins aanklopten bij hun huis te Jamestown in Tennessee, begon Buddy zijn gebruikelijke verontschuldigen op te sommen, zo gauw hij begreep wie ze waren. Maar broeder Richins wees op de hertekop die aan de muur in de woonkamer hing en vroeg: „Broeder Conatser, is dat geen witstaarthert?” „Ja.”

„Zou ik die eens mogen bekijken? Wie heeft hem opgezet?”

„Ik.”

Buddy nodigde ze uit om binnen te komen en de eerstvolgende twee uur werd er met geen woord over de kerk gerept. Voor ze weggingen stond broeder Conatser toe om samen te bidden.

Zuster Richins vroeg nog: „Vindt u het goed dat wij uw drie dochtertjes vertellen over de kerk waar u toe behoort?”

„Ze gaan naar de kerk aan het eind van de straat,” antwoordde hij. „Ze hebben geen andere nodig.”

Maar na een kort gesprekje stemde Buddy toe. Dat was op een donderdag. Vrijdag vond de eerste les plaats. De zondag daarop was het hele gezin in de kerk. Een week later waren ze er weer en hadden ze inmiddels vier zendingenlessen ontvan-

Broeder en zuster Maude Olsen, welzijnszendingen in het zendingsgebied Arizona Tempe, zijn het met andere zendingen-echtparen eens, dat een zending man en vrouw dichter bij elkaar kan brengen.

gen. De oudste dochter vroeg: „Wanneer gaat u ons dopen?” „Wanneer je vader en moeder dat willen.” „Ik wil dat u het doet,” zei Buddy. „Vanaf de eerste les hebben we niet meer gerookt en we zijn gestopt met drinken. We weten dat de kerk waar is. We hebben al die tijd naar iets gezocht wat we allang hadden.” Dat weekend werden de meisjes door broeder Richins gedoopt en de week

---

„Zendelingenechtparen zijn levende voorbeelden van hetgeen de kerk voor de mensen doet.“

Ouderling Rex D. Pinegar

---

daarop werd Buddy Conatser tot priester geordend. Gedurende de volgende maanden ordende broeder Richins hem tot ouderling en onder leiding van de ringpresident stelde hij hem als tweede raadgever in het gemeentepresidium aan en later als gemeentepresident. De Richins waren ook getuige van de verzegeling van het gezin Conatser in dem tempel in Washington.

De Richins waren zendelingen. Zoals vele andere zendelingenechtparen ondergingen zij die periode van dienstbetoon niet als een opoffering maar als een genoegen. „Een van de grootste genoegens die we ooit in ons leven hebben gehad.”

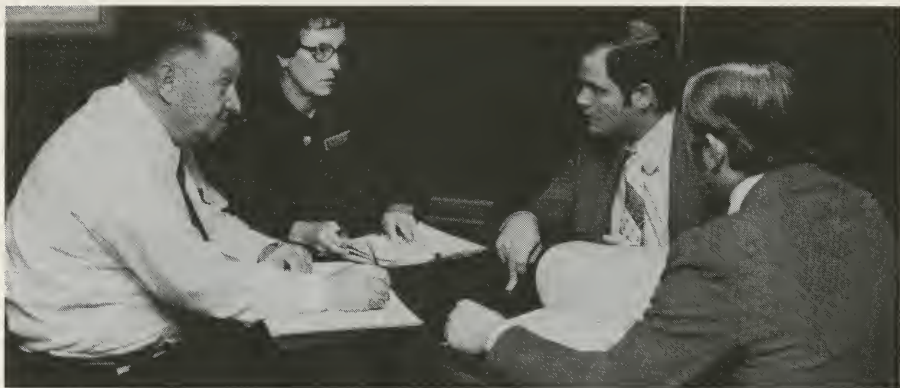
Wat zijn zendelingenechtparen? Het zijn oudere echtparen „die een geldige tempelaanbeveling hebben, ... geen afhankelijke kinderen meer thuis hebben ... tijdens hun verblijf in het zendingsveld financieel onafhankelijk zijn, ... (en) een goede gezondheid genieten.” (Zie *General Missionary Handbook*, blz. 29.) Ge-

woonlijk dienen zij achttien maanden, maar daar valt over te praten. De afdeling zendingswerk heeft drie redenen om hen „enige van de beste zendelingen van de kerk” te noemen: hun opleiding van plaatselijke leiders, hun goede contacten met de leden en hun prestatie als predikers van het evangelie.

Een versterking voor de plaatselijke leiders
Zendelingenechtparen worden vaak naar gebieden gezonden, waar de plaatselijke leiders baat kunnen hebben bij de ervaring, de rijpheid en de leiding van oudere echtparen. Hoewel zij gewoonlijk niet worden gevraagd om presiderende functies op zich te nemen, werken zij samen met de plaatselijke priesterschapsleiders en leid(st)ers van de hulporganisaties om hen te versterken door hun voorbeeld en hen te onderwijzen door hun ervaring.

Ouderling Royden G. Derrick, voormalig directeur van de afdeling zendingswerk en lid van het Eerste Quorum der Zeventig, zegt dat de ontwikkeling van de ringen Liverpool en Preston die tijdens zijn ambts-termijn plaatsvond voor een groot deel te danken is aan de wijze waarop de zendelingenechtparen met plaatselijke leiders werkten.

Ouderling Carlos E. Asay, hoofd van de afdeling zendingswerk en lid van het Eerste Quorum der Zeventig, vertelt over een gemeente in Texas die met veel moeilijkheden kampte. De ringpresident die verantwoordelijk was voor die gemeente, vroeg ouderling Asay, die toen zendingspresident was, om een zendelingenechtpaar te sturen. Dus werden ouderling Melvin en zuster Annie Cook uit Rigby in Idaho, „geweldige leden van de kerk met jarenlange ervaring” erheen gestuurd. Als raadgever in het gemeentepresidium onderwees ouderling Cook de plaatselijke priesterschapsleiders, terwijl zijn vrouw evenzoveel belangrijk werk deed voor de hulporganisaties.

Broeder en zuster Mortensen uit Sanford in Colorado vervullen een zending in het zendingsgebied San Antonio (Texas). Bij de voorbereiding van een vergadering van het uitvoerend priesterschapscomité bespreken zij de agenda met de president van de gemeente Kennedy, ring San Antonio Oost, Kenneth Schulz en de zeventigenpresident, Kenneth Fletcher.

„Ze waren wijs,” zegt ouderling Asay. „Ze wisten dat het in het nadeel van de gemeenteleden zou zijn als zij teveel voor hen zouden doen. Ze wisten dat ze voorbeelden moesten zijn. Ze hebben die gemeente samengesmolten tot een goede gemeente, die goed functioneert.”

Een voorbeeld voor leden van de kerk

Alleen al door hun aanwezigheid voegen zendelingenechtparen kracht toe aan de gemeenten en wijken. Ouderling Rex D. Pinegar, directeur van de afdeling zendingswerk en lid van het Eerste Quorum der Zeventig, zegt: „Zendelingenechtparen zijn levende voorbeelden van hetgeen de kerk voor de mensen doet. De mensen in het zendingsveld kijken naar hen en zien het grote geloof dat door hun daden tot uiting komt. Ze krijgen ook een voorbeeld van wat levenslang dienstbetoon in de kerk betekent.

Een jonge vrouw schreef aan ouderling Lyle en zuster Electa Hilton uit Mesa in Arizona toen zij van hun zending waren teruggekeerd: „Bedankt voor de kracht

die u voor mij bent geweest. U beiden als oudere mensen samen te zien werken in dienst van Jezus Christus, heeft mij geïnspireerd zo te proberen te leven dat ik eens in de tempel mag trouwen en een even dienstbaar en gelukkig leven te leiden als ik van u, zendelingen, heb gezien.”

Het houden van gezinsavonden, het bezoeken van zieke leden, het helpen van onervaren priesterschapsleiders bij het besturen van hun gezinnen, het laten zien aan de leden hoe zij een moestuin moeten aanleggen en vele andere activiteiten van zendelingenechtparen, versterken en bemoedigen de leden om als heiligen der laatste dagen te leven.

Ouderling Melvin H. en zuster Deloise L. Robins uit Bountiful in Utah speelden het klaar om tijdens hun zending in Arizona veertien gezinnen waarvan niet allen lid van de kerk waren volledig in de kerk te brengen. Broeder Arnold Knapp uit Salt Lake City, voormalig president van het zendingsgebied England Bristol, zegt dat zeshonderd leden in een jaar tijd werden geactiveerd door de zendelingenechtpa-

Aäron Osise, een Papago-indiaan, en broeder Olsen uit Brigham City, Utah, kijken het merkteken in het oor na bij het voeren van het vee.

Zuster Wilcox uit Huntsville, Utah, zendinge in het zendingsgebied Arizona Tempe en Eleanor Schurz brengen het materiaal in de media-theek op orde.

ren die in dat zendingsgebied werkten. En volgens ouderling Derrick is in de tijd dat hij daar zendingspresident was het aantal bezoekers van de avondmaalsvergaderingen in de Ierse Republiek verdrievoudigd door het werk van zendelingenechtparen. Hoe doen ze dat? „Door — letterlijk — van hen te houden, naar hen te luisteren en met hen te werken,” zegt zuster La Nor Cannon uit Bountiful. „Mijn man hielp iemand een kippenhok te bouwen en iemand anders met een konijnehok. We hielpen een gezin met het inmaken van tomaten. We lachten en baden met hen en we werden goede vrienden.”

Een deel van de samenleving

De ervaringen opgedaan in een druk en veelbewogen leven werpt haar vruchten af in de gemeenschap. Vanwege hun ervaringen kunnen de echtparen goede contacten leggen met mensen en hun vertrouwen winnen.

„Zendelingenechtparen worden als leden van de gemeenschap beschouwd,” zegt ouderling Pinegar, „terwijl jongere zende-

lingen vaak als gasten worden beschouwd.”

Als „permanent” gevestigden, ontmoeten zij gewoonlijk veel mensen, maken zij veel vrienden en kunnen zij veel persoonlijke aandacht schenken aan hun nieuwe vrienden.

„De mensen hebben aandacht nodig,” zegt ouderling Derrick. „Ze zijn ontvankelijk voor zendelingenechtparen, omdat die hen waardevolle aandacht schenken.”

Als burenen openen ze vaak deuren, die op geen enkele andere manier geopend kunnen worden.

Toen het echtpaar Richins, bijvoorbeeld, te Jamestown in Tennessee kwam, had het een buurman, meneer Miller, die vijftachtig was. Op een dag kwam meneer Miller naar het echtpaar Richins en vroeg of hij de uitschuifbare ladder van hun huisbaas mocht lenen, als er iemand kwam om zijn lekke dak te repareren, maar er kwam niemand opdagen om de ladder te halen. Dus deed ouderling Richins na een paar weken zijn werkkleren aan, pakte de ladder en ging naar het huis van meneer

Miller. Toen hij halverwege de ladder was geklommen, kwam meneer Miller het huis uit.

„Wat ben je aan het doen, predikant?” riep hij.

„Ik ga je dak maken.”

Toen dat gebeurd was, opende meneer Miller zijn portefeuille en haalde er een paar twintigdollarbilletten uit. „Ik wil je er wel voor betalen.”

„Ik zal u vertellen hoe u mij kunt betalen,” zei ouderling Richins. „U hoeft mij alleen maar te bedanken. Dat is al het loon wat ik vraag. Wij mormoonse „predikanten”, zoals u ons noemt, vragen geen geld om het werk van de Heer te doen.”

Meneer Miller stond er op dat hij het geld zou aannemen. Maar ouderling Richins zei: „Nee, ik deed het als vriend en omdat we van u houden.”

„Maar ik behoor helemaal niet tot uw kerk.”

„Daarom bent u evengoed een kind van God als wij allemaal.”

Een paar weken later vertelde een kruide-nier die ook geen lid was van de kerk, de rest van het verhaal. Meneer Miller werd in de winkel door zijn dominee aangesproken en kreeg een berisping omdat hij de laatste tijd zo weinig naar de kerk kwam. De oude man liet het standje over zich heen komen, maar werd kwaad toen de dominee z'n mormoonse burens begon te bekritisieren.

„Nou moet u eens goed luisteren,” zei hij kort, „zeg mij nooit iets kwaads over die mormoonse predikant. Hij repareerde mijn dak nadat ik maandenlang had geprobeerd om iemand van jullie kerk te huren om het te doen. Maar die mormoonse predikant heeft het gedaan helemaal alleen, zomaar.”

„O, ja,” vroeg de dominee, „en wat moest je ervoor betalen?”

„O, hij wilde geen geld ontvangen om het werk van de Heer te doen.”

Deze en andere voorvallen gingen als een

lopend vuurtje door het dorp, en al gauw waren de mensen bereid om dit echtpaar in hun huis te nodigen. Zij waren de eerste zendingelingen in Jamestown na een pauze van vier maanden, omdat de tegenwerking zo groot was. Maar binnen drie maanden hadden zij elke dominee ontmoet en de anti-mormoonse propaganda hield op, toen zij vriendschappelijke contacten aanknoopten met de beheerders van het radiostation en de andere notabelen.

„De mensen hebben aandacht nodig,” zegt ouderling Derrick. „Ze zijn ontvankelijk voor zendingenechtparen, omdat die hen waardevolle aandacht schenken.”

Ouderling Royden Derrick

De oprechtheid van ouderling en zuster Richins, had ook zijn uitwerking op de leden van de kerk. De eerste zondag staken slechts drie van de vijfentwintig mensen in de kerk hen de hand toe. Precies een jaar later waren er 209 actieve leden, die allemaal graag een hand wilden geven!

„Wanneer je mensen laat weten dat je je om hun welzijn bekomert,” zegt zuster Richins, „dan is het evangelie gemakkelijker te onderwijzen.”

De waarde van een zending

Het feit dat mensen hun leven ten goede veranderen wanneer zij de waarheden van het evangelie aanvaarden, is al voldoende beloning voor een zending. Maar zendingenechtparen geven ook getuigenis van

de grote persoonlijke zegeningen van hun zendingswerk.

Velen grijpen deze kans aan om een voorbeeld voor hun eigen familie te zijn. Ouderling Vernon Snarr uit Salt Lake City zegt: „We voelden dat we niet van onze tien kleinkinderen konden verwachten dat zij zouden gehoorzamen aan een oproep van de Heer, als wij, hun grootouders, zelf niet zouden gehoorzamen.”

Tijdens het oriëntatiegesprek dat zuster

„Wanneer je mensen laat weten dat je je om hun welzijn bekommert,“ zegt zuster Richins, „dan is het evangelie gemakkelijk te onderwijzen.“

LaVaun Asay hat met haar zendingspresident, ouderling M. Russell Ballard, vertelde ze hem dat ze niet wist hoe ze een zendinge moest zijn en dat alleen de gedachte eraan, haar al nerveus maakte. (Ouderling Ballard is inmiddels lid van het Eerste Quorum van Zeventig.) Voorzichtig nam hij toen een praktische les met haar door, door haar de gouden vragen te stellen.

Terwijl haar man, Verl, op haar eerste zendingsdag te Kirtland Lake in Ontario, de boodschappen betaalde, raapte ze de moeder bijeen om de dame achter de kassa de gouden vragen stellen. Ze wilde inderdaad meer weten.

Nadat broeder en zuster Asay de eerste zendingenles aan deze vrouw en haar man, Robert en Betti W. Guild, hadden gegeven, nodigde Robert zijn broer Don en zijn vrouw Sheila uit om ook te komen luisteren. Het duurde niet lang of ze wer-

den alle vier gedoopt. Hun invloed op vrienden en andere familieleden, heeft er toe geleid dat er op zijn minst nog twaalf mensen werden gedoopt. Allemaal omdat zuster Asay de moeder had die ze dacht niet te hebben.

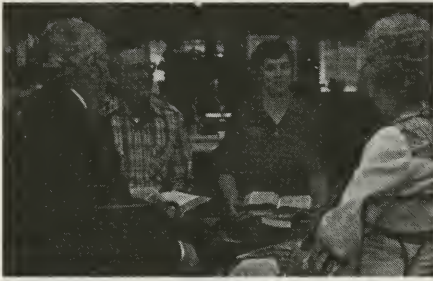
Het is ook een zegen om vierentwintig uur van de dag samen door te brengen, ondanks het feit dat dat wat aanpassing vergt. Vele echtparen vertelden over de vreugde die zij ondervonden door samen hard te werken en hun eeuwige collega aan het werk te zien en samen zo lange tijd een geestelijke sfeer te beleven.

Zendingenechtparen en zendingspresidenten zullen beslist volhouden dat een zending bepaald geen huwelijksreis is — het is zeker geen vakantie om het pensioen te vieren. „Wanneer een gepensioneerd echtpaar op zending gaat,“ zegt ouderling Pinegar, „hebben ze wel een moeilijke en opwindende taak geaccepteerd.”

Ouderling Dean M. en zuster Marchey Lloyd uit Pocatello in Idaho vinden dat dat niemand moet ontmoedigen. Zij zijn blij met de geestelijke ontwikkeling die ze tijdens hun zending hebben doorgemaakt.

„We waren gepensioneerd en die reizen aan het maken waar we al zo lang naar hadden uitgekeken. Dat vonden we natuurlijk erg fijn, maar ons geestelijk leven kreeg niet veel verzorging. Ons besluit om op zending te gaan schonk nieuwe energie, nieuwe emoties, nieuwe vrienden, nieuwe plaatsen en nieuwe uitdagingen. Het bracht ons als man en vrouw dichter bij elkaar. We hadden een gezamenlijk doel en een echt deelgenootschap. Het fijnste van alles was, dat het ons geestelijke groei bracht, in plaats van geestelijk pensioen.”

Voor sommigen is het vervullen van een zending, de vervulling van een levensdroom, omdat ze in hun jeugd die kans gemist hebben, maar ouderling Derrick gaat nog een stap verder. „Ik zou graag zien dat alle mensen in de kerk er naar uitzien om twee zendingen te vervullen: één

Terwijl zij samen met haar man, Brigham, het evangelie bespreekt met broeder en zuster Webb uit Brenham (Texas), illustreert zuster Hazel Young (rechts) uit Sandy (Utah) een bepaald onderwerp met haar overslagkaart.

---

wanneer een jongeman negentien jaar is en een volgende wanneer een echtpaar aan hun pensioen toe is. Denk eens even na, hoe het leven van mensen zou worden beïnvloed als zij zouden uitzien naar en zich zouden voorbereiden op een zending als ze gepensioneerd zouden zijn: Hoe zij hun lichaam in een goede conditie zouden houden, hoe zij hun levensopvatting zouden verbeteren en hoe hun geestelijke instelling versterkt zou worden.”

Maar waarom zou men na twee zendingen stoppen? President Emerson T. Cannon uit Salt Lake City en voormalig president van het zendingsgebied Tennessee Nashville, ziet verlangend uit naar de dag waarop hij en zijn vrouw weer op zending kunnen gaan — maar nu als zendelingen-echtpaar. Waarom? „Om dat wat we de zendelingenechtparen zagen doen,” zegt hij. „We zouden graag volledig met de mensen willen werken, net zoals zij.”

Joseph en Thelma Montgomery uit Ogden in Utah spraken op de eerste dag van hun tweede zending met hun zendingspresident en zeiden: „President Buckner, we hebben dit goed uitgestippeld. We kunnen precies onze achttien maanden volmaken en dan in september 1979 naar Utah te-

ruggaan, zodat we op tijd zijn om onze perziken, peren en tomaten in te maken en dan kunnen we rond kerstfeest 1979 in het zendingsveld terug zijn!”

De meest voorkomende vragen van zendelingenechtparen

Wat moeten we doen als we op zending zouden willen gaan? Ouderling A. Theodore Tuttle van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig zegt: „Neem dan contact op met uw priesterschapsleiders om na te gaan of u er toe in staat en waardig bent.”

Is het dan niet aanmatigend om te vragen of men op zending mag? „Zeker niet,” zegt ouderling Carlos E. Asay van het Eerste Quorum der Zeventig. „Natuurlijk kunnen echtparen zichzelf niet op zending roepen, maar zij behoren naar hun bisschop te gaan en hem te vertellen, dat ze graag een zending zouden willen vervullen.”

We weten niet zeker of we de lichamelijke inspanning van het langs de deuren gaan kunnen verdragen. „Dat is gewoonlijk niet het belangrijkste werk dat u doet,” zegt ouderling Asay. „Er zijn vele manieren om met mensen vriendschap te sluiten en contact met hen te zoeken.” Dit artikel geeft veel voorbeelden — geen ervan kwam tot stand met langs de deuren gaan. Zendelingenechtparen kunnen ook dienen als zendelingen voor de welzijnszorg om de leden bij te staan op het gebied van gezondheid, voeding, landbouw of beroepsopleiding voor de leden.

Sommige echtparen werken als gids in zoekerscentra. Anderen dienen als medewerker voor „public relations” of als leden van de staf van een zendingskantoor.

„Is het nodig dat we de zendelingenlessen uit ons hoofd leren? Sommige echtparen doen dat wel, anderen niet. Echtparen kunnen de grote lijnen van de zendelingenlessen leren, zodat zij kunnen onderwijzen — en zeer doeltreffend kunnen

onderwijzen — zonder alles woord voor woord uit het hoofd te leren,” zegt ouderling Asay.

Het opleidingsinstituut voor zendelingen concentreert zich op het uit het hoofd leren van de begrippen van het evangelie plus de conversatie, de teksten en de woordenschat die bij de lessen hoort zodat de echtparen het evangelie kunnen onderwijzen, met gebruik van het begrip en het getuigenis dat zij uit hun eigen levenservaring hebben opgebouwd.”

Moeten we een nieuwe taal leren? Als u een vreemde taal hebt gestudeerd of gevoel voor talen hebt, moet u dat uw bisschop vertellen. „Maar gewoonlijk worden echtparen niet naar een ander taalgebied gezonden, tenzij zij dat echt willen of

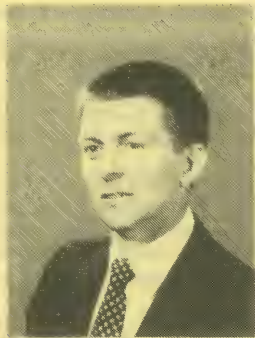
daarmee instemmen,” zegt ouderling Asay.

Wat gebeurt er als we naar een land worden gezonden waar het klimaat van het onze verschilt? Gewoonlijk is het aanpassen makkelijker dan de meeste mensen denken. Ouderling J. Carroll en zuster Pearl A. Bagley uit Sunnyside in Washington, vervulden hun eerste zending op de Britse eilanden en hun tweede op de Filippijnen. Tegenovergesteld: koud en heet. „We zijn op geen van beide ook maar één dag ziek geweest,” verklaarden zij.

Hoe moet onze algemene gezondheid zijn? Gezondheid is het belangrijkste punt waar de bisschop op moet letten, maar de meeste zendelingen zullen ontdekken dat ze gezond genoeg zijn om de taak op zich te nemen. Zuster Winona L. Armstrong uit Arimo in Idaho werd op een morgen wakker met een vreselijke aanval van migraine. Ze wilde echter beslissen niet dat de vijf afspraken die zij en haar man, Ezra, hadden gemaakt zouden worden afgezegd, dus bad ze, omdat ze wist dat de Heer de macht had om de hoofdpijn van haar weg te nemen: „Voor ik uit mijn geknielde houding opstond, was de hoofdpijn van mij weggenomen.” Zuster Wilma Richins uit Draper in Utah zat een week voor zij zouden vertrekken nog in een rolstoel — maar ze had hem in het zendingsgebied niet nodig, hoewel de ziekte en de pijn aanhielden. „Het was niet gemakkelijk. Het was moeilijk. Erg moeilijk. Als wij echter geen kracht meer hadden, gaf de Heer ons meer.” Ouderling Pinegar voegt eraan toe dat zendelingen-echtparen gezond genoeg moeten zijn om hun deel te doen, maar „er wordt niet van hen verwacht dat zij hetzelfde strikte schema aanhouden als de gewone zendelingen. De zendingspresident kan hen helpen bepalen hoeveel zij kunnen doen; daar komt bij dat zij permanente collega's zijn en in vrij constante situaties verkeren.”

Halfjaarlijkse conferentie ring Den Haag/Nederland

**A. Hulleman,
de nieuwe president
van de ring
Den Haag/Nederland**

Tijdens de op 10 en 11 mei 1980 resp. te Amsterdam en Utrecht gehouden conferentie reorganiseerde ouderling Robert D. Hales het ringpresidium van de ring Den Haag/Nederland.

President C. v.d. Put (Den Haag), die bijna vijf jaar lang zijn beste krachten aan zijn roeping wijdde, werd eervol ontheven en opgevolgd door zijn tweede raadgever, Anne Hulleman (Apeldoorn).

In zijn afscheidsrede memoreerde President v.d. Put de liefde en steun die hij ondervonden had in de samenwerking met de leden. Maar in het bijzonder dankte hij ook zijn vrouw en kinderen voor hun geduld en begrip. Hij meldde zijn bewondering voor de zusters die vaak zoveel opofferen om hun mannen te steunen. Verlangen te werken en het offer van Jezus Christus begrijpen, was de kern van zijn boodschap.

President P. J. Jansen (Leiden), de scheidende eerste raadgever, gaf zijn getuigenis. Ook hij dankte vooral zijn vrouw. Het werken met en voor de jeugd was hem altijd bijzonder ter harte gegaan. Immers, de jeugd is de toekomst van de Kerk. Ook hij beloofde zijn steun aan het nieuwe ringpresidium.

Een ander vertrek is op handen. Dat van president en zuster Limburg van het zendingsgebied Nederland. Ook zij spraken gedurende de conferentie woorden van afscheid. Zij zullen in juli vertrekken. Hun speciale boodschap zal in een latere editie verschijnen.

Nadat een terugkerende zending en een aanstaande zendeling, resp. broeder Unlandt en zuster Grop hun getuigenis hadden gegeven, was het woord aan het nieuwe ringpresidium en hun echtgenotes.

President Hulleman herinnerde ook aan de ondervonden vriendschap en samenwerking. Hij riep op de gezinnen te sterken, het evangelie te leven en alle zendingswerk te doen. Daarop volgde zijn getuigenis.

Vervolgens was het woord aan de overige leden van het nieuwe ringpresidium, Jacob van Oudheusen (Den Haag) en Derk Oddens (Haarlem) alsmede hun echtgenotes. Eenieder noemde dankbaarheid en blijdschap voor het evangelie.

Voorlaatste spreker was ouderling Dorrel C. Vickers, regionaal vertegenwoordiger. Hij riep op tot daadwerkelijke steun aan dit nieuwe presidium. Er kan en moet in Nederland een groot werk worden verricht.

Als besluit volgde de toespraak van ouderling Robert D. Hales. Hij verklaarde het principe van het geven in het licht van zendingsroepingen en priesterschapsambten. Gaven en talenten zijn gegeven om anderen te dienen. Doel is het voorbereiden van de tweede komst van Christus. Hij verhaalde van een bijzonder geloofsversterkende ervaring van zijn zoon als zendingeling in Duitsland. Beproeving is een onderdeel van het plan tot verhoging. Er is een tegenstelling in alle dingen. Maar uiteindelijk zal iedereen weten, dat Jezus de Christus is. Hierop volgde zijn indrukwekkende getuigenis aangaande Jezus Christus, zijn Evangelie, zijn Kerk.

Nieuwe vergaderruimte

Meer dan twintig jaar lang vond de Leidse gemeente haar onderdak in de vergaderruimte van de Vrijmetselaars aan de Steenschuur in Leiden. Men kende een periode van ontwikkeling en groei, waarin vele trouwe leden uitkeken naar het moment, dat er een eigen gebouw zou zijn.

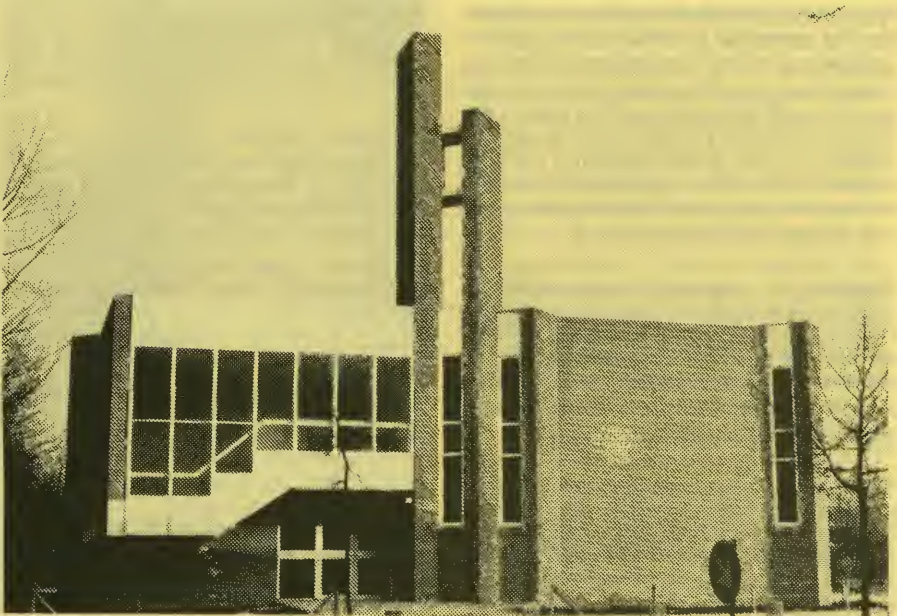
Op zondag 20 april 1980 was het zover. Ruim één jaar nadat de grond voor het begin van de bouw was gebroken, nam een trotse gemeente haar mooie, nieuwe gebouw in gebruik.

Tot dat moment was Leiden de laatste unit in de ring Den Haag, Nederland, die niet over een eigen gebouw beschikte. In 1973 was er zelfs geen uitzicht op het verkrijgen van eigen grond. Op initiatief van de ringpresident vastten en baden de plaatselijke broeders en zusters eensgezind voor dit doel. Men beschouwt het dan als een bijzondere zegening, dat de Nederlands Hervormde Kerk vervolgens afzag van dit, oorspronkelijk voor haar bestemde grondstuk.

Getrouwheid, een sleutel voor zegeningen! En getrouw betoonden zich de Leidse broeders en zusters. Men offerde met liefde en in ruime mate. Met grote dankbaarheid kon de scheidende gemeentepresident Dorst enige tijd geleden melden, dat het door de leden op te brengen aandeel in de bouwkosten bij de overdracht volledig betaald was, zodat de definitieve inwijding niet lang op zich zal laten wachten.

Het ontwerp stamt van architect Walraven, die reeds verschillende andere opdrachten voor de Kerk vervulde. De kapel biedt plaats aan ca. 110 mensen en kan d.m.v. vouwdeuren in drieën worden verdeeld. Er is voorts een doopvont en er zijn zeven leslokalen.

In zijn eerste toespraak zei de nieuwe gemeentepresident Kleijweg ondermeer te vertrouwen, dat er in dit nieuwe gebouw vooral eerbied zal heersen.

De nieuwe kerk in Leiden

Een brief van broeder en zuster Robert D. Hales aan alle ouders

Beste ouders,

Onze hemelse Vader heeft ons iets toevertrouwd wat kostbaarder is dan al het andere op aarde: onze kinderen, de opkomende generatie van Zion. Wij wenden ons tot u uit naam van president Kimball, het Quorum der Twaalf, en het Eerste Quorum der Zeventig. Wij brengen u een boodschap die zal worden herhaald door uw regionale vertegenwoordiger, zendingspresident, ringpresident en andere leiders. Dit is een boodschap regelrecht uit ons hart. Zo mogelijk zouden wij een arm om uw schouders heenleggen, en wij zouden met ieder van u van hart tot hart spreken. Bedenk dus, dat hoewel wij gedwongen zijn per brief met u te spreken, wij grote liefde en bewondering voor u koesteren. Het is ons een eer onder diegenen te worden geteld die hun kinderen in Europa hebben grootgebracht.

Als ouders hebben wij de verantwoordelijkheid onze kinderen de grondslagen van het evangelie te leren. Onze hemelse Vader verlangt dat ieder van zijn kinderen zijn eigen, persoonlijke getuigenis verwerft en die hechte band geniet met onze Heiland door middel van de heilige Geest, die het voorrecht is van een ware heilige der laatste dagen. Aan ons, de ouders, geeft Hij de verantwoordelijkheid deze zegen voor onszelf te verkrijgen en onze kinderen ertoe te voeren.

Er zullen in het leven van ieder jong mens momenten zijn dat hij wordt beproefd en in staat moet zijn om stevig te blijven staan op zijn eigen geestelijke fundament, onafhankelijk en zeker van zijn overtuiging ten overstaan van de tegenstrijdige denkbeelden en de verleidingen en dwalingen van de wereld. Als u een zoon of dochter van tussen de 14 en de 25 heeft, dan beseft u, net als wij, dat dit de periode van hun leven is waarin zij zullen worden geconfronteerd met het grootste aantal van dergelijke beproevingen.

Het is juist in deze fase van hun leven dat de kerk u te hulp komt met de seminarie en instituutprogramma's voor door de weeks godsdienstonderwijs. Het seminarie en instituut zijn er om ons te helpen bij het nakomen van onze verantwoordelijkheid als ouders. President Harold B. Lee stelde het doel van deze programma's heel duidelijk toen hij zei: "Bij het organiseren van doorde-weekse godsdienstklassen zeiden de algemene autoriteiten dat het hun doel was de van God

Bij zijn terugkeer van zijn zending in het zendingsgebied Hamburg Duitsland laat David Hales zijn ouders stukken uit zijn dagboek lezen.

verstoken opleiding, die zo algemeen voorkomt in de niet-kerkelijke scholen, te compenseren." (Toespraak voor godsdienstleerkrachten, juni 1970.) In een (meer recente) brief aan de jeugd in de seminarieleeftijd, schreef het Eerste Presidium als volgt: "Wij sporen jullie aan om alle persoonlijke maatregelen te treffen die nodig zijn om te worden ingeschreven voor het seminarieprogramma in jullie wijk of gemeente. Wij verlangen dat jullie je aansluiten bij andere jonge mensen die bezig zijn met een intensieve bestudering van de Schriften. Wij hopen van harte dat jullie meer zullen doen dan je laten inschrijven: je best doen, de mooie en eeuwige beginselen van het evangelie leren, en deze je leven lang volledig in praktijk brengen." Zij besluiten hun brief met deze belofte, die voor ons als ouders zo belangrijk is: "Voor zover jullie getrouw zijn in het volbrengen van deze opdracht, verzekeren wij jullie dat jullie hier geluk en hierna het eeuwige leven zullen oogsten."

Het doet ons verdriet te bedenken dat er ergens een jong iemand zou zijn die, wegens zijn eigen nalatigheid of wegens een gebrek aan aanmoediging van de kant van zijn ouders of leiders, er niet in zou slagen om die belofte aan te grijpen en om in aanmerking te komen voor de vervulling ervan. Wij hebben ook een zeker gevoel van urgentie op dit moment, omdat dit de tijd van het jaar is waarin de jonge mensen van de kerk zich behoren op te geven voor de seminarieklassen van het volgende cursusjaar. Mogen wij alle ouders vragen om samen met ons drie dingen te doen?

(1) Overdenk bovenstaande woorden van president Kimball. Bid, spreek en plan tezamen, ten einde de inspiratie van de Heer te verkrijgen voor het onderwijzen en leiden van uw kinderen door middel van uw voorbeeld.

(2) Zorg voor een persoonlijk gesprek met ieder kind. Geef uw getuigenis van de Heer Jezus Christus en van zijn profeet des Heren wil dat hij of zij zich opgeeft voor de seminarie en *iedere dag* het evangelie bestudeert. Verzeker u ervan dat uw kind zich laat inschrijven en dat het zich vast voorneemt iedere dag te studeren.

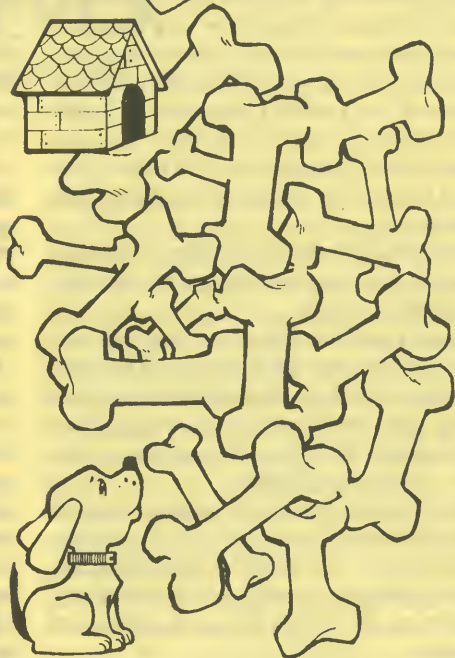
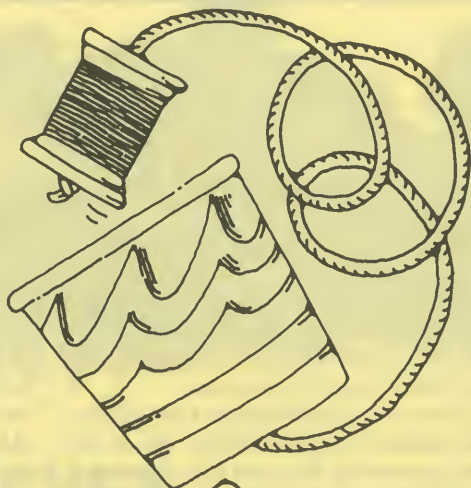
Cirkels van verhoging

Voor de aardigheid

Slinger en vang

Dit is een leuk spelletje waarbij je handig moet zijn. Je kunt het alleen spelen of met een vriendje. Je hebt nodig een kartonnen beker-tje, een klosje en een stukje touw. Maak een gaatje in de bodem van het bekertje. Trek het touwtje door de bodem van het bekertje en maak een knoop aan het eind van het touwtje, zodat je het er niet uit kunt trekken. Maak het klosje aan het andere eind van het touwtje vast. Houd nu het bekertje in je hand en laat het klosje naar beneden hangen. Als je nu een flinke zwaai naar voren maakt, zal het klosje aan het touwtje de lucht in slingeren en nu moet je proberen het in het bekertje op te vangen. Diegene die in een bepaalde tijd het klosje de meeste keren gevangen heeft, is de winnaar.

Doolhof

Het hondje heeft hulp nodig om door die berg botten heen bij zijn hok te komen. Wil jij hem helpen?

Zo ... dat noem ik nog eens beet hebben!!!

Wie ben ik?

1.
Op het gebod van de Heer, verliet ik Jeruzalem met mijn vrouw en vier zonen en vluchtte de wildernis in. Op een morgen, toen ik wakker werd, vond ik een koperkleurige bal bij de ingang van mijn tent. Deze „liahona” leidde ons tijdens de tocht door de wildernis en over de oceaan naar het beloofde land.

2.
Ik ging terug naar Jeruzalem om de koperen platen te halen. Ondanks dat mijn broers bang waren, wist ik dat de Heer de weg zou bereiden, zodat wij konden doen wat Hij ons geboden had.

3.
Toen ik vijftien jaar was, werd ik door de Heer bezocht. Ik werd generaal van het Nephitische leger, totdat de mensen zo slecht werden, dat ik niet langer hun leider wilde zijn. Ik maakte platen van goud en maakte een uittreksel van de grote platen van Nephi en gaf ze aan mijn zoon.

4.

*Ik werd na de dood van mijn vader koning.
Mijn laatste boodschap aan de mensen sprak
ik vanaf een hoge toren, zodat iedereen de
woorden kon horen, die de Heer tot mij
gesproken had.*

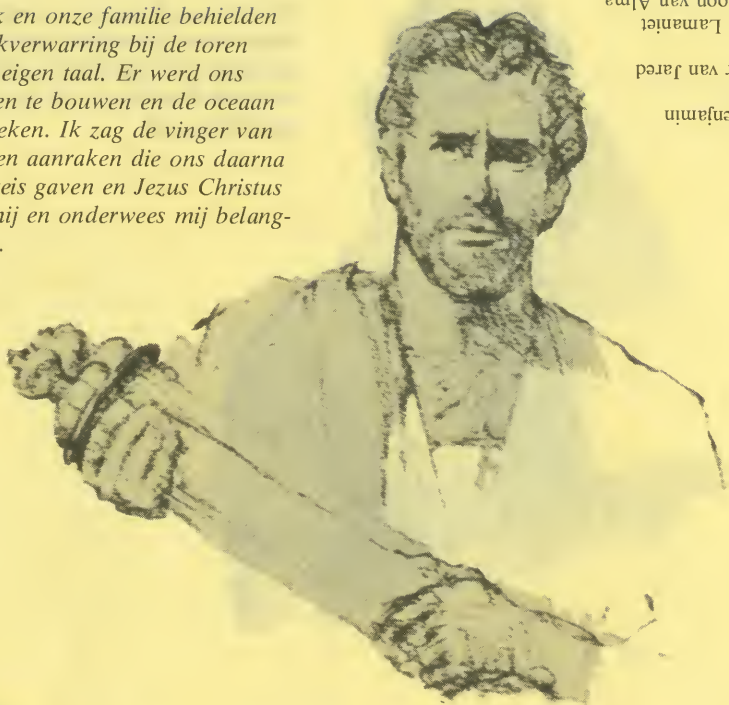
5.

*Ik leidde tweeduizend jongemannen in een
oorlog tegen de Lamanieten. Wij wonnen
de veldslag en geen één van mijn mannen
werd gedood.*

6.

Mijn broer en ik en onze familie behielden tijdens de spraakverwarring bij de toren van Babel onze eigen taal. Er werd ons opgedragen boten te bouwen en de oceaan ermee over te steken. Ik zag de vinger van de Heer de stenen aanraken die ons daarna licht tijdens de reis gaven en Jezus Christus verscheen aan mij en onderwees mij belangrijke waarheden.

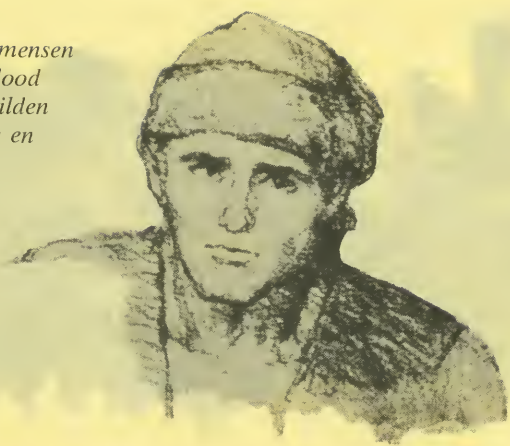
7.

Ik ontving de geschiedboeken van mijn volk van mijn vader. Ik graveerde het laatste hoofdstuk op de platen en verborg ze in heuvel Cumorah. Op 22 september 1827, gaf ik de platen aan Joseph Smith.

voorden:
Lehi!
Nephi
Mormon
Koning Benjamin
Helaman
de broeder van Jared
Moroni
Samuel de Lamaniet
Alma de zoon van Alma
Ammon

10
9
8
7
6
5
4
3
2
1
antuy

8.
Ik stond op een muur en vertelde de mensen over de tekenen van de geboorte en dood van Christus. De slechte Nephieten wilden een Lamanitische profeet niet geloven en zij probeerden mij te doden.

9.
Mijn vader deed het werk van de Heer, maar mijn vrienden en ik waren ongelovigen. Wij vervolgden de leden van de kerk, tot er op een dag een engel aan ons verscheen. Daarna werden we zendelingen en onderwezen veel mensen het evangelie.

10.
Ik leidde een groep mannen van Zarahemla naar het land van Lehi-Nephi. Ik werd voor koning Limhi, die de leider van dat volk was, gebracht en hij liet mij vierentwintig gouden platen zien, waarop de geschiedenis van zijn volk was geschreven. Ik kon ze niet lezen en nam ze mee naar koning Mosiah, die de verslagen vertaalde.

LANDDIEVEN

Margery S. Cannon en Lurene G. Wilkinson

De zesjarige Catherine zong uit volle borst, terwijl ze achter Joseph en de ploeg liep en ze telkens een gele maiskorrel in de pas omgeploegde aarde liet vallen.

Joseph riep over zijn schouder: „Als Alvin niet met geld terug komt, gaat al dat mais naar de landverkopers. Van wat ik zo gehoord heb, laten die niets achter, zelfs niet voor de wormen of de kraaien.”

Catherine had haar vader vaak horen praten over de landverkopers, maar ze wist eigenlijk niet, wat dat voor mensen waren. „Wat zijn landverkopers, Joseph?” vroeg ze.

Haar broer riep de os een halt toe en legde haar uit: „Er zijn mannen die land verkopen. Als er nou eens een lange droogte is of als je het gewas niet kunt verkopen en je geen geld hebt om de hypotheek te betalen dan komen ze de boerderij van je afnemen.” Toen moest hij even aan al het werk denken wat vader gedaan had. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat was hij

bezig geweest om bomen te rooien en de grond op het gewas voor te bereiden.

Het hele gezin had in het voorjaar geholpen om het sap van de duizend suikerafhorns af te tappen. Joseph herinnerde zich ook de gevlochten stoelen en manden en de bezems die zijn vader voor de verkoop had gemaakt om geld voor de boerderij te verdienen. Vader had zelfs bij andere boeren gewerkt om extra geld te verdienen. Maar er was nog steeds niet genoeg. Catherine bracht haar broer terug tot de werkelijkheid. „Zullen ze ons de boerderij afnemen, Joseph?”

„Daar ziet het wel naar uit, tenminste, als we niet gauw nog meer geld kunnen verdienen. We hebben allemaal geholpen maar er is nog niet genoeg.” Joseph zuchtte, terwijl hij de leidsels langs de romp van de os liet kletsen. „Ik wou dat ik wat meer kon doen.”

„Je hebt geholpen met het rooien van de bomen en je hebt geploegd en het mais en

de pompoenen gezaaid. Je hebt echt goed geholpen.”

„Da's waar. Maar we hebben geld nodig en gauw ook.”

Catherine slaakte een diepe zucht en ging op de zwarte aarde zitten. „Moeten we de boerderij echt zomaar af laten nemen door de landverkopers?” vroeg ze.

„Als we de hypotheek niet kunnen betalen, kunnen we niets anders. En de wet staat achter hen. Maar het lijkt niet eerlijk, na al het werk dat we twee jaar lang hebben verzet om 24 hectaren land boomvrij te maken, het gewas te zaaien en een blok-hut met vier kamers te bouwen. Ze zullen zich omdraaien en het opnieuw voor nog meer geld verkopen en wij krijgen geen cent voor al het werk dat we gedaan hebben.”

Nu begreep Catherine waarom er mensen zeiden dat de landverkopers eigenlijk landdieven waren.

Joseph keek door het open raam naar binnen. Hij zag juist dat zijn moeder het deksel van de kookpot die boven de open vuur hing, afhaalde. Terwijl ze de stampot nog even tegen het deksel liet sputteren, riep ze: „Het eten is klaar!”

Na het eten zocht Joseps vader zoals altijd naar zijn bril. Toen zijn hand deze in het rechterzakje van zijn vest had gevonden, was dat het teken dat hij uit de Bijbel ging lezen en dat ze aan het gezinsgebed toe waren.

Die avond bad het gezin erg lang. Vader Smith dankte de hemelse Vader voor zijn eeuwigdurende goedertierenheid. Vervolgens smeekte hij om hulp, opdat zij op de een of andere manier genoeg geld zouden verkrijgen. Toen het hele gezin

„amen” had gezegd, werd er zoals gewoonlijk nog een lofzang gezongen.

Het lied werd onderbroken doordat er hard op de deur werd geklopt. Het was de buurman van wat veder op en vader vroeg hem binnen te komen.

„Dank je, Joseph. Ik wilde je vragen of ik een van je jongens een paar dagen mag huren, want ik moet een waterput graven.” Alvin was niet thuis en Joseph wist dat vader Hyrum nodig had om hout te hakken. „Ik zou dat best kunnen, meneer,” zei hij verlangend.

Zijn vader glimlachte. „Joseph kan het best. Hij zal hard werken om z'n geld te verdienen.”

„Ik weet dat jouw zonen harde werkers zijn. Ze hebben hun vader zolang geholpen dat ze beter werken dan de meeste mannen. Daarom ben ik hier. Joseph kan het best.”

Joseph was zo blij, dat hij diep moest ademen om niet hard te schreeuwen:

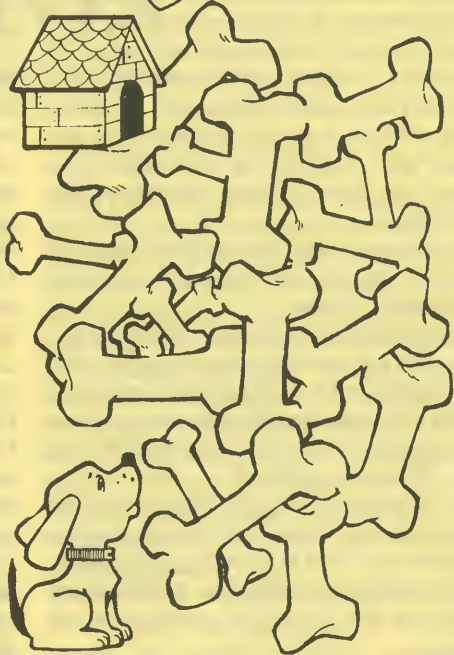
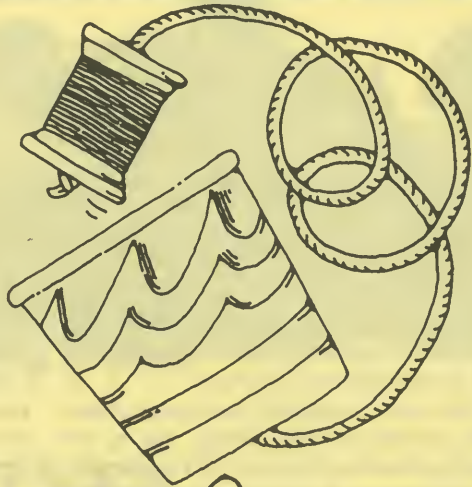
„Hier heeft de Heer voor gezorgd. We zullen het geld krijgen dat we nodig hebben. Daar ben ik zeker van.” Hij was er zo zeker van, dat hij eigenlijk helemaal niet verrast was, toen zijn broer Alvin een paar dagen later thuiskwam met het geld wat hij verdiend had. Toch was het een spannend moment, toen het gezin om de tafel zat om het spaargeld te tellen. Zou het genoeg zijn? vroegen ze zich af.

Joseph hield zijn adem in terwijl het geld geteld werd. Het was genoeg, ze hadden het gehaald. Ze lachten en huilden tegelijk, toen ze begrepen, dat de verdiensten van Alvin geteld bij de verdiensten van Joseph en de anderen hun boerderij had gered!

Voor de aardigheid

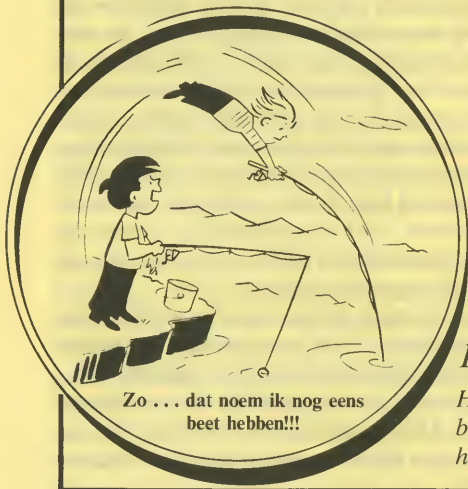
Slinger en vang

Dit is een leuk spelletje waarbij je handig moet zijn. Je kunt het alleen spelen of met een vriendje. Je hebt nodig een kartonnen beker-tje, een klosje en een stukje touw. Maak een gaatje in de bodem van het bekertje. Trek het touwtje door de bodem van het bekertje en maak een knoop aan het eind van het touwtje, zodat je het er niet uit kunt trekken. Maak het klosje aan het andere eind van het touwtje vast. Houd nu het bekertje in je hand en laat het klosje naar beneden hangen. Als je nu een flinke zwaai naar voren maakt, zal het klosje aan het touwtje de lucht in slingeren en nu moet je proberen het in het bekertje op te vangen. Diegene die in een bepaalde tijd het klosje de meeste keren gevangen heeft, is de winnaar.

Doolhof

Het hondje heeft hulp nodig om door die berg botten heen bij zijn hok te komen. Wil jij hem helpen?

Zo... dat noem ik nog eens beet hebben!!!

Bij het dramatiseren van de zaken die mij zeer, zeer belangrijk voorkomen, teken ik op het schoolbord een aantal cirkels. In de bovenste zet ik "Eeuwig leven of verhoging." Vervolgens teken ik een klein paadje - het rechte en smalle pad dat voert tot het eeuwige leven en dat weinigen vinden - vanaf de eerste cirkel naar de tweede. In de tweede cirkel zet ik de woorden "Eeuwig huwelijk." Deze verordening is onontbeerlijk voor het verwerven van het eeuwige leven. In de derde cirkel zet ik "Een zending." De jonge mensen die een eervolle zending vervullen trouwen haast altijd in de tempel. In de vierde cirkel hoort terecht het programma van de seminaries en instituten. Ik geef dit programma onveranderlijk deze belangrijke plaats, omdat ik ervan overtuigd ben dat de seminaries en instituten veel kunnen doen om de jonge mensen tot een zending en tot een tempelhuwelijk en, ten slotte, tot verhoging te voeren!

Dit systeem van door-de-weekse godsdienstlessen is in een positie om evenveel te doen als welk instructieprogramma in de kerk ook om het gezin te steunen door de jeugd rechtstreeks te helpen bij het nastreven van deze doelen.

Al onze uitgelezen jonge mensen behoren dit middel tot het herkennen en versterken van hun eeuwige band met God, met hun medemensen, en met zichzelf, te benutten.

Uit een presentatie aan de regionale vertegenwoordigers van de Twaalf op 3 april 1975.

(3) Inspireer uw kinderen tot het dagelijks bestuderen van het evangelie door middel van uw voorbeeld. Sta telkens wanneer dat mogelijk is vroeg op en studeer samen met uw kinderen aan dezelfde tafel. Bid samen en nuttig samen een geestelijk maal voor het ontbijt. Doe dat iedere ochtend.

Dit zijn geen eenvoudige opdrachten. Maar de belofte kent zijn weerga niet. Wij weten dat er een manier is om de hulp van onze hemelse Vader te verkrijgen zodat wij erin kunnen slagen aan zijn verzoek te voldoen.

Wij weten dat uw liefde voor uw kinderen en uw verlangen hen hun zending op aarde te zien vervullen het belangrijkste motief zal zijn achter al uw inspanningen. Wij groeten u, de bouwers van een betere wereld, de ouders van een uitverkoren generatie. Mede-ouders, laten wij elkander versterken en de taak die de Heer ons heeft gegeven volbrengen. Moge wij mettertijd allen onbeschaamd voor de Heer staan en Hem horen zeggen, "Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, . . . ga in tot het feest van uw heer." (Matteüs 25 : 21.)

Met vriendelijke groeten en de verzekering van onze liefde en steun,

Broeder en zuster Robert D. Hales

De familie Hales bezig samen het evangelie te bestuderen.

Het Eerste Presidium hecht haar goedkeuring aan de bouw van zeven tempels

Het Eerste Presidium heeft haar goedkeuring gegeven aan de plannen om nog dit jaar te beginnen met de bouw van zeven nieuwe tempels.

Deze tempels zullen verrijzen in Atlanta (VS), Buenos Aires (Argentinië), Sydney (Australië), Santiago (Chili), Papeete (Tahiti), Nuku'alofa (Tonga) en Apia (West Samoa).

Het Eerste Presidium maakte al eerder de plannen bekend van de constructie van een tempel in Pagopago (Am. Samoa). Deze tempel was daar gepland in verband met de centrale plaats die het inneemt voor het luchtverkeer met bestemming de eilanden in de Grote Oceaan. Daarmee zouden zo veel mogelijk kerkleden op deze eilanden gediend zijn geweest. Nu er echter tempels zullen worden gebouwd in drie andere eilandengroepen in de Grote Oceaan, wordt de tempel, die aanvankelijk op Pagopago zou worden gebouwd nu toegewezen aan Apia, waarmee de Saomaanse heiligen beter gediend zullen zijn.

Op dit moment zijn er over de hele wereld zeventien tempels in gebruik, terwijl er nog vier onder constructie zijn.

Het Eerste Presidium zegt: "Het is met grote vreugde dat wij de goedkeuring tot de bouw van deze tempels bekendmaken, zij zullen de zegeningen van de tempelverordeningen brengen aan de immer toenemende schare getrouwe heiligen der laatste dagen.

Wij weten, dat indien ons volk zich onderwerpt aan de hoge normen die gesteld zijn aan hen, die de tempel willen betreden, dat het hun huwelijk en hun leven - zowel individueel als in gezinsverband - ten goede zal komen. Echtelieden zullen in harmonie met elkaar leven, kinderen zullen gelukkiger zijn, en hun leven zal overvloediger zijn.

Zo onze gezinnen de grootste bron van vreugde zullen vormen in dit leven, zo zal het hun goed gaan in de eeuwigheid."

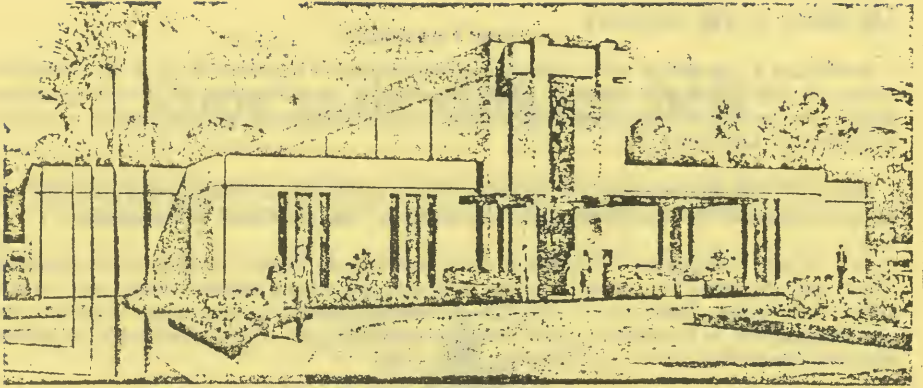
De nieuwe tempels zullen niet zo groot zijn als enig van de huidige tempels, maar zij zullen voldoende faciliteiten bieden om alle verordeningen te kunnen verrichten, zo stelt het Eerste Presidium.

"Het ligt in onze bedoeling om tempels te bouwen in de gebieden waar de heiligen zich concentreren. Zij zullen van een kwaliteit zijn waarin een ieder zich kan verheugen, terwijl de kosten dusdanig zullen zijn dat ze niet een te zware last zullen vormen voor de betrokken leden. Karakter en uitvoering zullen in overeenstemming zijn met de heilige doeleinden," zegt het Eerste Presidium.

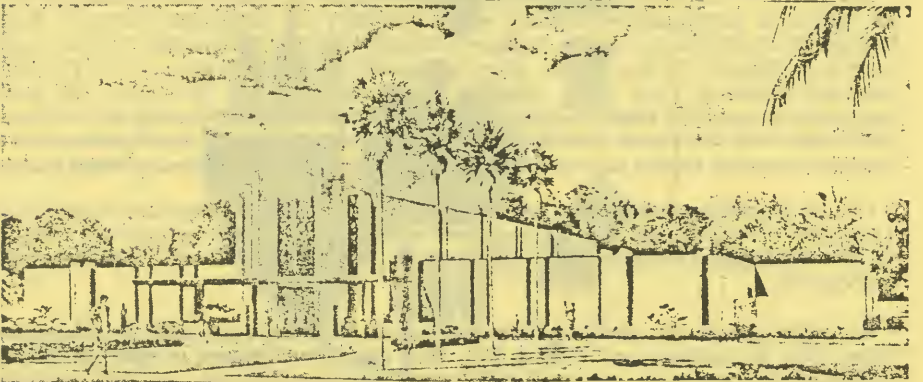
De constructie van de geplande tempels zal een aanvang nemen, zodra de bouwgronden gevonden zijn, de bouwplannen voltooid zijn en er overeenstemming is bereikt met de plaatselijke leden over hun bijdragen.

De vorming van nieuwe tempeldistricten legt op de schouders van kerkleiders en -leden een grotere verantwoording in het regelmatig bijwonen van tempeldiensten en in het navorsen van genealogische gegevens.

Leden in tempeldistricten zullen in de gelegenheid worden gesteld hun bijdragen te leveren in de constructie van de tempels. Zoals dit in de kerk gebruikelijk is, zullen deze bouwwerken eerst worden ingewijd als de betaling van het project is voltooid.

Tempeltype 8500

Tempeltype 2600

Tempeltype 1250

Deze foto's tonen drie prototypen van nieuwe tempels, ontworpen door de kerkarchitect Emil B. Fetzer, en gepland voor afgelegen kerkgebieden. Drie ontwerpen met een gelijke indeling maar van verschillend formaat, die kunnen worden aangepast aan de plaatselijke behoeften. Het Eerste Presidium heeft haar toestemming bekend gemaakt voor de bouw van dergelijke tempels in Atlanta, Buenos Aires, Sydney, Santiago, Papeete, Nuku'alofa en Apia.

De kerk in de wereld

- In februari jl. werden er acht nieuwe zendingsgebieden bijgevormd, vijf in de Verenigde Staten en drie elders, wat het totaal zendingsgebieden op 184 brengt. Buiten de Verenigde Staten zijn er nieuwe zendingen door splitsing van bestaande georganiseerd in Japan, Engeland en Argentinië.
- Dallin H. Oaks, president van de Brigham Young University, is verkozen als voorzitter van de Amerikaanse PBS (Public Broadcasting Service), met hoofdzetel te Washington.
- Van 12 tot 15 augustus 1980 gaat te Salt Lake City de "World Conference on Records" door - een gigantisch congres door de kerk georganiseerd, hetwelk meer dan 10.000 specialisten zullen bijwonen. Er zijn 235 wetenschappelijke voordrachten voorzien. Het basisprogramma in boekvorm houdt reeds de aandacht van 5.000 historische en genealogische genootschappen in de wereld.
- Het presidium van het Eerste Quorum van Zeventig, dat uit zeven leden bestaat, werd op 22 februari jl. gereorganiseerd: leden ervan zijn thans de ouderlingen Carlos E. Asay, M. Russell Ballard, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans en Neal A. Maxwell. Tevens werden taken herbepaald in het Eerste Quorum van Zeventig, waardoor ingaande 1 juli 1980 ouderling Jacob de Jager naar Salt Lake City wordt overgeplaatst, ouderling Robert D. Hales ouderling Theodore M. Burton opvolgt als uitvoerend bestuurder voor Europa, en ouderling James M. Paramore (vroeger zendingspresident in Brussel) ouderling Robert D. Hales opvolgt als uitvoerend bestuurder voor West-Europa.
- Nieuwe zendingspresident voor het zendingsgebied Amsterdam-Nederland ingaande op 1 juli: John A. Roghaar, 63 jaar, die reeds een zending in Nederland vervulde van 1935 tot 1938. In het dagelijks leven is president Roghaar o.m. voorzitter van de Intermountain Farmers Association.
- Voorzitter van de 44e Jaarlijkse Conventie van de Nationale Associatie van Studentenvraden (V.S.), te houden in juni 1980, is Brian Cox, een zeventienjarige priester uit Littleton (Colorado). De conventie verzamelt 1.200 studentenafgevaardigden en 400 faculteitsadviseurs uit alle delen van de Verenigde Staten.
- De kerk heeft steeds de positieve wetenschappen haar volle steun en vertrouwen gegeven. Onder meer op het vlak van de geneeskunde verrichten vele heiligen der laatste dagen baanbrekend werk. Enkele namen:

De directeur van het Orthopedisch en Rehabilitatie Centrum aan het Dupont-Instituut in Wilmington (Delaware) de 39-jarige Tom Balecia, is een bekeerling tot de mormoonse kerk. Specialist in de behandeling van scoliosis (ruggegraatvervorming bij kinderen) verzorgt broeder Balecia via zijn dienst 18.000 patiënten per jaar. Hij is ook tweede raadgever in het ouderlingenquorum van zijn wijk.

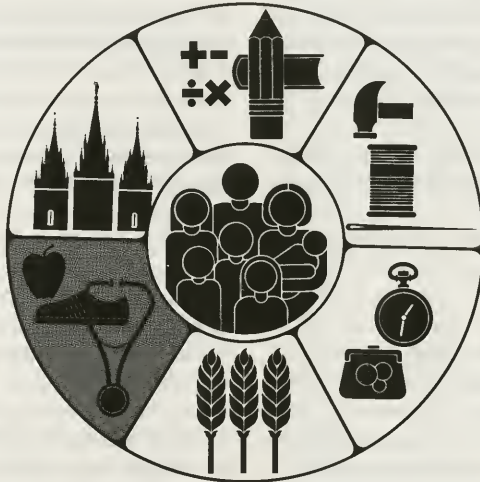
Dr. John Harter Himes, senior wetenschapper aan het Fels Onderzoeksinstituut en professor in de pediatrie aan de Wright State University, heeft onlangs de Masse Memorialprijs gekregen die hem zal worden overhandigd te Parijs. Dr. Himes heeft baanbrekend werk geleverd op het vlak van kindergezondheid in de eerste fase. Hij is uitvoerend secretaris in de ring Dayton, Ohio.

Dr. John H. Ward, hoofdinternist van het Duke University Medical Center ontving de Haskell Schiffprijs voor zijn wetenschappelijk werk in de interne geneeskunde. Broeder Ward is actief lid van de kerk in Carolina.

Suzanne Dandoy

Voor u de dokter belt

Een belangrijk deel van het zelfvertrouwen van het gezin bestaat uit het weten hoe men medische noodgevallen tegemoet moet treden.

Voor u een dokter waarschuwt dat iemand van het gezin ziek is, moet u de zieke goed gadeslaan. Als de situatie geen spoed geval is, zet u uw bevindingen op papier. Wanneer u haastig een dokter belt zonder eerst de volle omvang van de ziekte te evalueren, ziet u maar al te gemakkelijk een belangrijk symptoom over het hoofd. Symptomen zijn klachten van de patiënt zelf, zoals pijn, stijfheid, benauwdheid, of moeheid. Symptomen zijn echter ook de objectieve bevindingen van een waarner, zoals verhoging van temperatuur, een bloeding of uitslag.

De volgende lijst kan worden aangewend om op een geordende manier verslag uit te brengen van de ziekteverschijnselen of symptomen.

Pijn

Plaats

Soort (zeurend of stekende pijn of pijn-scheuten)

Tijdsduur (aanhoudend of met tussenpozen)

Wordt de pijn beïnvloed door verandering van stand?

Wordt de pijn beïnvloed door het gebruik van voedsel?

Temperatuur

Geef juiste temperatuur door

Pols en ademhaling

Geef het aantal hartslagen per minuut door

Geef het aantal ademhalingen per minuut door

Wordt de ademhaling bemoeilijkt?

Hoest de patiënt?

Bloedingen

Plaats

Kleur van het bloed (helderrood of watterig)

Hoeveelheid (gestaag, met tussenpozen of gutschend)

Uitscheiding van het lichaam

Veranderingen van de kleur of karakter van de ontlasting, braaksel, speeksel, urine of andere afscheiding. (Als de uitscheiding er ongewoon uitziet, bewaart u een monster in een gesloten potje, zodat de dokter het kan onderzoeken.)

Huid

Algemeen (rood, klam, bleek, geel)

Is er sprake van enige plaatselijke roodheid of verkleuring?

Uitslag (geef aan waar en geef een beschrijving)

Algemeen

Ziet de patiënt er ziek uit?

Hoe voelt hij zich (loom, moe?)

Hoe lang is hij ziek?

Hoe is de eetlust?

Aan de hand van de omschrijving van waarnemingen en symptomen, zal de dokter willen weten welke eerste hulp of behandeling heeft plaatsgevonden om die symptomen te bestrijden en welke medicijn de patiënt heeft genomen: Door de dokter een zo goed mogelijk overzicht te geven van de algehele conditie van de patiënt, kunt u hem van dienst zijn bij het stellen van een juiste diagnose en een snel begin van de behandeling van de patiënt.

Wat is koorts?

Koorts is het teken dat er niets niet in orde is met het lichaam. Het kan echter gebeuren dat iemand ziek is zonder enige temperatuursverhoging te hebben. De verandering van de temperatuur van het lichaam wordt al jaren door de doktoren gebruikt om vast te stellen of iemand ziek is, om ziekte vast te stellen en te behandelen en de vooruitgang van de patiënt bij te houden. Een van de eerste vragen die

meestal gesteld wordt is: „Wat is de temperatuur?”

Het is daarom wenselijk dat elk gezin een thermometer in huis heeft en weet hoe deze gebruikt en schoongehouden moet worden. De temperatuur moet onder de volgende omstandigheden gemeten worden:

1. Altijd als iemand klaagt dat hij zich ziek voelt of symptomen van ziekte vertoont.

2. Gedurende de ziekte, één- of tweemaal per dag, steeds op dezelfde tijd, gewoonlijk éénmaal 's morgens en éénmaal 's avonds, of zo vaak de dokter dat zegt. (De temperatuur kan zelfs elke vier uur of maar eenmaal per week al naar gelang de conditie of leeftijd van de patiënt genomen worden.)

3. Telkens als er een plotselinge verandering in de conditie van de patiënt wordt geconstateerd, zoals bijvoorbeeld koude rillingen, rusteloosheid of pijn.

4. Telkens bij hoofdpijn, pijn in de borst of onderbuik, keelpijn, koude rillingen, overgeven, diarree of huiduitslag.

De patiënt moet niet worden gewekt om de temperatuur te kunnen meten. Ook moet vermeden worden vlak na een heet of koud bad te tempereren. Bij wat oudere kinderen kunt u de temperatuur het best meten als ze betrekkelijk kalm of uitgerust zijn.

Naast het weten hoe u de temperatuur moet meten en aflezen, moet u ook enigszins weten wat de temperatuur die u afleest betekent. Een temperatuur boven 37,8 graden Celsius wijst op lichamelijke moeilijkheden en dient als waarschuwing van het lichaam te worden beschouwd. De temperatuur varieert bij iedereen en het is normaal dat de temperatuur gedurende de dag oploopt en 's avonds iets hoger is dan op de vroege morgen.

Denk eraan dat koorts zelf geen ziekte is. Het is een ziekteverschijnsel. Maar het hoeft niet het enige verschijnsel te zijn. Het komt voor dat iemand erg ziek is, ter-

wijl hij in het geheel geen koorts heeft. De afwezigheid van koorts, terwijl andere symptomen daarvan wel aanwezig zijn, moet ook aan de dokter gemeld worden. Raak niet in paniek, als uw kind plotseling een koortspiek van 39,4 of 40,0 graden Celsius heeft. De hoogte van de temperatuur geeft niet altijd aan hoe ziek uw kind is. Koorts bij kindertjes onder de drie maanden is ongebruikelijk en heeft daarom meer betekenis dan dezelfde temperatuur bij oudere kinderen — in dit geval dient het kind altijd door een dokter onderzocht te worden.

Soms zal een dokter geen aandacht schenken aan de koorts, maar zich concentreren op de behandeling van de ziekte zelf. Dit komt doordat koorts een van de manieren van het lichaam is, om de ziekte te bestrijden. De dokter kan het verloop van de ziekte hierdoor volgen. Als hoge koorts iemand uit zijn slaap houdt — of uitput — zal de dokter proberen de koorts te laten zakken.

De huisapotheek

Hoewel we over het algemeen alleen de artikelen die een dokter voorschrijft als medicijn beschouwen, zijn er andere artikelen die bij veel mensen thuis worden aangetroffen, die ook als medicijnen beschouwd kunnen worden. Een aantal medicijnen dient men eigenlijk altijd in huis te hebben ingeval dat iemand plotseling ziek wordt of een verwonding oploopt. Vaak gebeurt het dat iemand 's nachts of op andere tijden waarop het niet voor de hand ligt om even naar de apotheek te gaan medische verzorging nodig heeft. Een huisapotheek is beter uitgerust als deze de volgende artikelen bevat:

Aspirine, ook kinderaspirine*

Neusdruppels of spray (nooit langer dan vijf dagen te gebruiken)*

Hoestdrank*

Keeltabletten

Vaseline

Anti-jeukmiddel

Zonnebrandcrème of olie

Deze medicijnen moeten evenals de voorgeschreven medicijnen zodra we vermoeden dat ze bedorven zijn, doordat ze van kleur veranderd zijn, er raar uitzien of anders ruiken, naar de apotheek worden teruggebracht. In elk geval dienen ze in een afgesloten kastje bewaard te worden, zodat de kinderen er niet bij kunnen komen. Ouders doen er goed aan de bijsluiters van de medicijnen te bewaren en de medicijnen in de oorspronkelijke verpakking te laten. Bij onverhoopte vergiftiging dienen deze aan de behandelende arts te worden getoond.

Verder dienen de volgende artikelen voor de eerste behandeling in de huisapotheek aanwezig te zijn:

Thermometers

Medicinale alcohol (70 procent)

Ontsmettende zeep (om snij- en schaafwonden te reinigen)

Watten en wattenstokjes

Gaaspleisterverband

Hechtpleister in verschillende maten

Steriel gaas in verschillende maten

Snelverband

Scharen

Pincetten

Tongspatels

Boekje over eerste hulp bij ongelukken

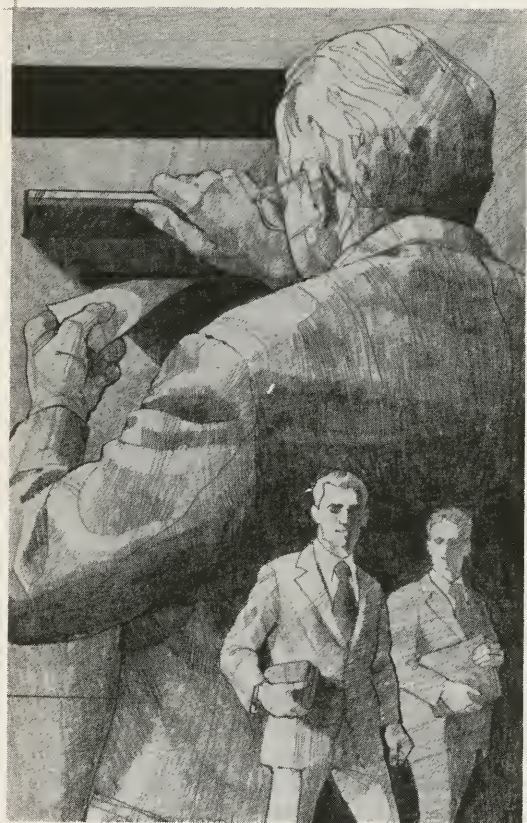
Al deze benodigdheden behoren op een daarvoor geschikte plaats, die iedereen weet, te vinden, bij elkaar te worden bewaard. Elk gezin kan een zieke of gewonde op een kalme wijze zelf behandelen, als de juiste benodigdheden en medicijnen aanwezig zijn. Natuurlijk moet u bij elk serieus probleem een dokter raadplegen.

Suzanne Dandoy is arts en werkt als directrice van Arizona Department of Health Services (de gezondheidsdienst van de staat Arizona).

---

* Voor kinderen alleen na overleg met de huisarts

Een sleutel om gezegend te worden

GEHOORZAAM ALLE REGELS

H. Kent Rappleye

Plat op mijn rug naar de toebehoren van een röntgenapparaat staren, was niet bepaald wat ik als onderdeel van mijn training op het talenpracticum had verwacht. Daar lag ik dan met een rechterenkel die zo opgezwollen was als een ballon, een ongeluk tijdens sport en ontspanning.

Een kwartier daarvoor, speelde ik mee in een erg spannende voetbalwedstrijd. Mijn ploeg stond iets voor met nog maar een minuut te spelen. Plotseling was er een moment van zwakte van onze verdediging en de bal werd in de richting van ons doel geschoten. Ik rende naar voren, toen ouderling Duran, mijn beste vriend bij de andere ploeg, zich liet vallen om mijn schot te blokkeren. Knap! Het geluid van een brekende tak in en doek deed iedereen ineenkrimpen. Ik zakte in elkaar, hield mijn rechterbeen vast, en kermde om een dokter. Ik probeerde op te staan, maar de pijn in mijn been overtuigde me dat ik beter met opeengeklemd tanden kon blijven liggen. De ambulance kwam en al gauw lag ik onder het röntgenapparaat. Ik hoopte dat mijn enkel alleen maar verstuikt of uit de kom geschoten zou zijn. Mijn hoop op een wonder werd echter getorpedeerd, toen ik een zuster door de half-open deur hoorde zeggen: „Dat is de ernstigste breuk die ik ooit heb gezien.”

Gedurende drie kwartier raakte niemand mij aan. Toen kwam er een specialist die het commentaar van de verpleegster over mijn enkel bevestigde. Tegen elf uur 's avonds lag ik half bewusteloos in een ziekenhuisbed bij te komen van de operatie waarbij men een schroef in mijn enkel had aangebracht. Het enige waar ik toen aan dacht was, dat ik over twee weken niet met de andere 21 zendelingen mee kon naar het zendingsgebied Guatemala-El Salvador.

Na vier dagen in het ziekenhuis, hinkte ik met behulp van krukken terug naar het talenpracticum. Ik weet niet of het in woorden is uit te drukken hoe dat is na vijf we-

ken talenpracticum, waarin ik alle lessen had gehad. Ik kon ze van achteren naar voren, in mijn slaap, onder de douche, van anderen naar boven en tussendoor. Vier dagen nadat het gips was verwijderd, zou de volgende groep zendingen naar Guatemala vertrekken, maar ik moest nog twee weken therapie doen. Met de doorzettingskracht die alleen een zending

---

Toen ik bij de deur kwam die naar de vertrekhal leidde, zei mijn vader: „Zoon, gehoorzaam alle regels en je zult gelukkig zijn in het leven.” Ik knikte en zei gehaast: „Tuurlijk, pa,” . . . Ik lachte in mijzelf. „Pa, je was weer helemaal in de war. Je bedoelde natuurlijk: „Gehoorzaam alle regels, en je zult gelukkig zijn op je zending.”

---

heeft, overtuigde ik mijn dokter ervan dat ik best kon gaan; mijn dokter vond echter dat ik alleen maar weg kon als ik de eerste paar weken niet teveel zou lopen. Eindelijk! De opwinding in mijn lichaam moet de genezing van mijn enkel kracht hebben bijgezet. Tegen de tijd dat we op het vliegveld stonden, was ik overactief. Om te laten zien dat mijn enkel weer zo goed als nieuw was, hinkte ik op een voet, danste ik rond en liet ik iedereen het litten van twintig centimeter op mijn rechterenkel zien. Ik weet niet meer precies wat ik allemaal deed, maar ik weet wel dat mijn capriolen goed waren voor verbaasde en bezorgde blikken van mijn moeder en commentaar in de trant van „Hij is niets veranderd” van mijn vrienden.

Gedurende de tranen en alle toestanden die er bij het vertrek van een vliegveld altijd zijn, had ik weinig aandacht voor alle advies en waarschuwingen die iedereen mij gaf. Ik zag alleen maar het vliegtuig wat voor de uitgang werd getrokken en visioenen van de bekering van heel Guatemala en El Salvador. Eindelijk werd er omgeroepen dat we aan boord konden gaan. Er werden nog snel wat kusjes en omhelzingen uitgedeeld (door mijn ouders en zusjes) en natuurlijk de bijzondere handdruk van het mooie meisje, dat het huilen nader stond dan het lachen.

Toen ik bij de deur kwam die naar de vertrekhal leidde, zei mijn vader: „Zoon, gehoorzaam alle regels en je zult gelukkig zijn in het leven.” Ik knikte en zei gehaast: „Tuurlijk, pa,” en weg was ik. Terwijl ik naar het vliegtuig liep, lachte ik in mijzelf. „Pa, je was weer helemaal in de war. Je bedoelde natuurlijk: „Gehoorzaam alle regels, en je zult gelukkig zijn op je zending.” Daarmee prentte ik zijn advies in mijn geheugen als „ouderlijke raad.” Zeven maanden later was mijn vader dood.

Die bewogen uren, nadat mijn zendingspresident mij vertelde van het tragische vliegtuigongeluk, leek ik op dat poppetje dat op de ene schouder een duiveltje heet en op de andere een engeltje. Het duiveltje zei: „Wat doe je hier? Al dat geklets over leven na de dood is helemaal niet waar. Je gaat op zending en wat gebeurt er? Je breekt je enkel; je komt in een ziekenhuis terecht, je gaat naar een vreemd land met vreemde mensen en gewoonten; je vader verongelukt. Jazeker, dat zijn de gelukkigste twee jaar van je leven. 3200 kilometer van huis en je bent helemaal alleen.”

Die gedachtengang was mij vreemd. Ik was mijn hele leven een getrouw lid van de kerk geweest en toch kwamen die gedachten bij mij op.

Het engeltje op mijn andere schouder zei:

„Wees sterk, ouderling. Je had een vader waar je trots op kunt zijn, een geweldige die jou het evangelie heeft onderwezen. Je weet dat het eeuwige leven een waar evangeliebeginsel is en je weet dat je vader op je wacht. Je had al een getuigenis vanaf de tijd dat je oud genoeg was om te huilen. Dit is niet het moment om te gaan twijfelen.”

In het midden van mijn strijd tussen twijfel en waarheid, echode de laatste woorden van mijn vader in mij. De woorden die hij op het vliegveld zei: „Zoon, gehoorzaam alle regels, en je zult gelukkig zijn in het leven.” Mijn vader was helemaal niet in de war geweest. Die laatste woorden waren een geïnspireerde raad die mij voor de rest van mijn leven moest leiden.

Mijn vader leefde zelf op de manier die hij ons leerde en een paar weken na zijn dood, werd het ware getuigenis van zijn leven aan mijn geopenbaard. Ik maakte mij grote zorgen over mijn financiën. Ik had genoeg geld op de bank om elf van de resterende vijftien maanden rond te komen, en ik hoopte dat mijn moeder genoeg bijeen zou kunnen krijgen voor de resterende vier. Mijn plannen voor de universiteit verdrong ik naar het rijk van dromen en hoop. De Heer zorgt echter voor zijn zendelingen. Ik ontving een brief van mijn moeder waarin stond dat ik mij geen zorgen hoefde te maken over de financiën. Iemand had contact met de bisschop opgenomen en gevraagd of hij mij het resterende deel van mijn zending financieel kon steunen. Dat is niet zo vreemd, want er zijn genoeg mensen in de kerk met een

goed hart, maar het verschil lag in hetgeen de man de bisschop vertelde: „Ik ben geen lid van uw kerk, maar uit liefde en respect voor Horace Rappleye, zou ik graag zijn zoon tijdens de rest van zijn zending ondersteunen.” En dat deed hij. Vijftien maanden lang werd het geld regelmatig door mijn anonieme weldoener naar mijn bankrekening overgemaakt.

Ik weet nog steeds niet wie het geweest is. Mijn vaders gehoorzaamheid bracht hem zelfs na zijn dood zegeningen. Zijn dood werd het hoogtepunt van mijn zending. Dat klinkt misschien heel gek en natuurlijk zou ik willen dat mijn vader nog leefde, maar na zijn dood werd mijn zending een levende getuigenis van het leven van mijn vader. Ik ontdekte snel hoe geweldig het was om „alle regels” te gehoorzamen. Hoe onbelangrijk of klein een regel ook leek, als ik het gehoorzaamde, voelde ik mij gelukkig.

De Heer vertelde ons het volgende: „Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond. En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (LV 130:20, 21.)

Deze tekst is waar. Elke keer als ik mij gedepriimeerd of ongelukkig voel, ontdek ik gewoonlijk dat dat komt omdat ik niet in alles gehoorzaam ben geweest. Wanneer dat zo is vind ik troost in de echo die telkens in mijn gedachten terugkeert: „Zoon, gehoorzaam alle regels, en je zult gelukkig zijn in het leven.”

Hoe was het om in de eerste jaren van deze eeuw diaken te zijn?
Iemand herinnert het zich nog.
Zijn verhaal kan heel interessant zijn voor hedendaagse
Aäronische priesterschapsdragers

EEN WAGEN VOL VASTENGAVEN

Chris Jensen

Nog geen tien minuten nadat ik tot diaken geordend was, kreeg ik mijn eerste taak in de kerk opgedragen.

Ik werd door mijn vader geordend, hij werd bijgestaan door de bisschop, een raadgever en de adviseur van de diakenen. Na de ordening werd ik door alle broeders gefeliciteerd en bovendien gaven zij mij goede raad. Toen mijn adviseur echter aan de beurt was, zei hij alleen maar:

„Hier is je eerste opdracht als diaken. Aanstaande zaterdag ga je met Fred Edwards mee om de vastengaven op te halen. Je zult Fred 's morgens om tien uur bij broeder Pehrson thuis ontmoeten. Als je je werk goed doet en niet te veel speelt kan je tegen de middag klaar zijn.”

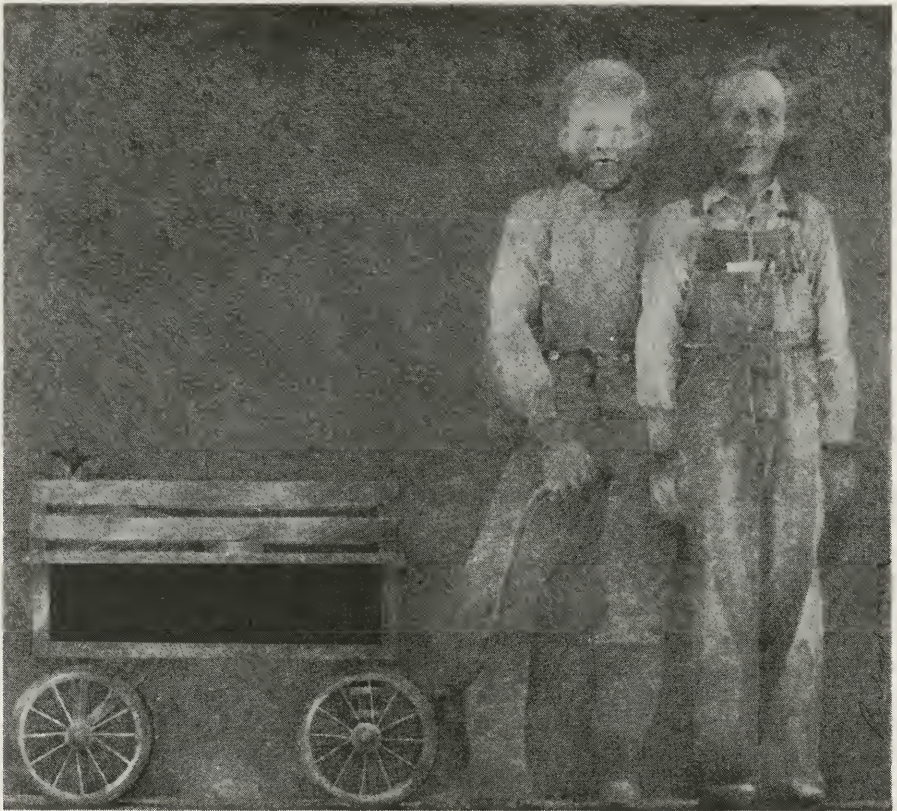
Toen liepen we beiden de gang door naar het lokaal waar de diakenen les hadden. De priesterschapsvergadering werd toen nog op maandagavond gehouden. Na de vergadering rende ik opgewonden naar huis en vertelde mijn moeder over mijn opdracht. Ze begon onmiddellijk voorbereidingen te treffen. „Haal je witte overhemd eens uit de wasmand. Ik moet het nog wassen en strijken voor zaterdag. Je mag de nieuwe overall aantrekken die we verleden week gekocht hebben, en als het voor die tijd niet gaat regenen, mag je je

zondagse schoenen aan.” Het leek wel of de week tweemaal zolang duurde. Dan was ik weer opgewonden en dan was ik weer wat bang. Ik hoopte dat de leden niet zouden denken dat ik aan het bedelen was wanneer ik om de vastengaven kwam vragen.

Vastengaven (en tienden) werden in die tijd vaak in natura afgedragen. Dat hield in dat men eieren, boter, meel, broden, groenten of iets anders dat men verbouwde of produceerde, gaf. Al die artikelen werden naar het centrale magazijn gebracht, dat bekend stond als de voorraad-schuur van de bisschop, opdat ze onder de behoeftigen konden worden verdeeld.

Alhoewel broeder Pehrson maar drie straten verder woonde en ik er pas om tien uur hoefde te zijn, maakte moeder mij al om zeven uur wakker. Eerst moet ik in bad, normaal gebeurde dat pas later op de dag. Daarna moest ik mijn schoenen poetsen, maar ik mocht ze, evenals mijn nieuwe overall, niet aan voor ik weg ging. Met mijn schone, gesteven overhemd, mijn stijve nieuwe overall en mijn knellende zondagse schoenen, dacht ik wel klaar te zijn om te gaan. Maar nee hoor! Ze liet me zelfs een stropdas dragen!

Geen enkele militaire inspectie is ooit zo

strikt gehouden, als die waar ik toen aan onderworpen werd. Er werd aan mijn oren getrokken en ze werden van binnen en van buiten geïnspecteerd en mijn haar werd wel tien keer gekamd. Ik stond met een gedwongen grijns op m'n gezicht terwijl ze mijn tanden controleerde. „Denk aan je nieuwe overall,” riep ze mij na toen ik de deur uitging. „Zorg dat je geen meel op je kleren krijgt. Wees alsjeblieft beleefd. Zeg ‚alstublieft’ als je om vastengaven vraagt en ‚dank u wel’ als men je wat geeft. Als iemand je binnenroept, moet je je pet afnemen en let erop dat je af en toe je haar eens kamt. En als zuster Schultz thuis is, moet je vragen of je haar misschien ergens

mee kan helpen. Probeer om twaalf uur thuis te zijn, want er moet vandaag nog een hoop werk gedaan worden.”

Fred was al bij broeder Pehrson toen ik er kwam. We mochten zijn „reiswagen” met spaakwielen gebruiken om de vastengaven in op te halen. Broeder Pehrson liet ons binnen komen en gaf Fred een schrift met lijntjes, een lege zak om het meel in te doen en een heel grote tinnen beker. „Dit noemen ze een maatbeker,” legde hij ons uit. „De meeste leden zullen meel als vastengave geven en in deze beker gaat precies twee pond. Als ze dit dus met meel vullen, gooi je het in de zak en schrijf je in het schrift dat ze twee pond meel hebben

gegeven. Als ze iets anders geven, bijvoorbeeld eieren of boter, schrijf je de hoeveelheid op. Schrijf alle namen op, of ze nu thuis zijn of niet. Als iemand nu niet thuis is, wil hij misschien de volgende keer voor twee maanden geven." Fred deed het schrift en het potlood in zijn zak en gooide de lege meelzak in de wagen. Daar Fred

sen, een weduwe. Ze vroeg ons binnen te komen en liet ons in de voorkamer op haar mooie stoelen zitten. Vanaf de boekenkast pakte ze de foto's van twee mannen.

„Dat zijn mijn twee jongens. Ze zijn nu allebei getrouwd en zijn verhuisd maar vroeger waren ze allebei diaken, net als jullie. Zij gingen ook elke maand de vas-

---

Met mijn schone, gesteven overhemd, mijn stijve nieuwe overall en mijn knellende zondagse schoenen, dacht ik wel klaar te zijn om te gaan. Maar nee hoor! Ze liet me zelfs een stropdas dragen! Geen enkele militaire inspectie is ooit zo strikt gehouden, als die waar ik toen aan onderworpen werd.

---

het senior-lid was — hij was al vier maanden diaken — moest ik de wagen trekken. Ons eerste adres was broeder John Anderson, een straat van broeder Pehrson vandaan. Fred deed het hek open en ik trok de wagen voor de waranda. Zuster Anderson deed open.

„Wel, wel, we hebben een nieuwe diaken, nietwaar?" zei ze, toen ze de maatbeker van Fred aannam. „Hoe gaat het bij jullie thuis, Chris? En bij jou, Fred?"

Voor we konden antwoorden, liep ze het huis alweer in en ze kwam terug met de maatbeker vol met meel.

Fred nam z'n schrift en schreef op: „Zuster Anderson, twee pond meel." Toen we weer op de straat liepen, zei hij: „Je hebt gezien hoe ik dat deed," en toen gaf hij mij het schrift en het potlood. „De junior-diaken moet zowel het schrift bijhouden als de wagen trekken."

„Maar ik kan lang zo goed niet schrijven als jij," protesteerde ik. „Nou, dan schrijf je maar langzaam en netjes zodat iedereen het later lezen kan, en zorg er vooral voor dat alle namen goed worden opgeschreven," antwoordde hij onverschillig.

Het volgende adres was dat van Mary Ol-

tengaven ophalen en ik was erg trots op ze."

Ze ging naar de keuken en kwam terug met de beker vol meel en voor ons elk een half zoet broodje.

„Dat kun je opeten als je buiten bent, anders komen er kruimels op het tapijt."

Ze liep met ons mee naar de wagen en gooide zelf het meel in de zak. „Ik zie jullie de volgende maand wel weer," zei ze, toen we verder gingen. Ik liet het schrift op een paal van het hek rusten en schreef zo goed als ik kon met grote letters: „Zuster Mary Olsen, twee pond meel." Ik klopte op de volgende deur. Het was het huis van Carl Christensen. Zijn dochter Ruby, die op school bij mij in de klas zat, deed open.

„Moeder is niet thuis," zei ze, terwijl ze de deur op een kiertje hield. En voor dat ik iets kon zeggen, sloeg ze met een harde klap de deur dicht. „Schrijf maar op dat zuster Christensen niet thuis was," zei Fred, „ik weet zeker, dat ze ons volgende maand twee maatbekers zal geven. Toen zei hij plotseling: „Laten we de straat oversteken en bij meneer Simpson op visite gaan."

„Maar die is geeneens lid,” antwoordde ik.

„Hij is een aardige oude man en ik vind het fijn om met hem te praten. Trouwens, meestal geeft hij wel wat.”

Ik had nog nooit met meneer Simpson gepraat. Eigenlijk was ik een beetje bang voor hem. Er stond een hoge omheining van wilgetenen om zijn huis en je kon er niet naar binnen kijken. Ik had hem alleen weleens gezien als ik hem op straat tegenkwam en ik wist dat hij een hond had die hard kon blaffen. Fred klopte op de deur en een norse stem antwoordde: „Kom binnen.”

Fred deed de deur open en we gingen naar binnen. Achterin de kamer zat meneer Simpson, met zijn arm op een tafel met een stuk zeildoek erop. Naast hem zat de grootste hond die ik ooit gezien had. De hond liet een diep gegrom horen en begon op te staan. „Koest, Diablo,” commandeerde meneer Simpson. Vele jaren later wist ik pas dat Diablo duivel betekende. Het was beslist de enige goede naam voor die hond.

„Wie heb je bij je?” vroeg meneer Simpson.

„Dat is Chris. Hij helpt mij met het ophalen van de vastengaven.”

„Hallo,” zei ik toen ik op het randje van een stoel ging zitten. Fred was al in een comfortabele schommelstoel geploft.

Ik keek eens naar het plafond naar het geweven tapijt op de grond en naar de rest van de kamer. Aan de muur, boven de tafel hing een groot geweer met een afvuurmechanisme dat ik nog nooit eerder gezien had. Meneer Simpson had gezien dat ik ernaar zat te kijken.

„Dat is een voorlader,” zei hij. „Die in de burgeroorlog werd gebruikt.” **BURGEROORLOG!** Het leek wel of die honderden jaren geleden had plaatsgevonden, maar eigenlijk was het nog geen 50 jaar terug.

Ik was zo gefascineerd door het geweer,

dat ik bijna vergat wat we aan het doen waren. Toen ik er weer aan dacht, zei ik tegen Fred: „We kunnen beter verder gaan met het ophalen van de vastengaven.”

„Kom maar langs wanneer je wilt,” zei meneer Simpson toen we weg gingen. (En dat deed ik vele malen.)

„Hier, geef dit maar aan Alf,” en hij zocht in zijn zak en gaf ons 25 cent. „Je hoeft het niet op te schrijven. Ik ben geen lid van jullie kerk, weet je.”

Daar Fred het senior-lid was -
hij was al vier maanden diaken
- moest ik de wagen trekken.

„Wie is Alf?” vroeg ik Fred toen we weer op straat liepen.

„Dat is broeder Pehrson. Hij heet Alfred.”

Toen stonden we voor het hek van het huis van Ed Peterson. In antwoord op mijn geklop en mijn verzoek gaf zuster Peterson mij een katoenen zak met bobbels.

„Hier heb je een dozijn eieren. Daar heeft een behoeftige meer aan dan een beetje meel. Wees voorzichtig. Laat ze niet vallen,” waarschuwde ze mij.

De volgende op de lijst was het gezin Jacobsen. Ze waren nog maar pas getrouwd en hoewel ze er veel ouder uit zagen, waren ze waarschijnlijk nog niet ver in de twintig. Ze kwam aan de deur in de mooiste jurk die ik ooit gezien had. Ze gaf ons iets in een katoenen zak.

„Het is een brood dat ik net gebakken heb,” zei ze.

Ik kon de warmte van het brood door de zak heen voelen en het rook heerlijk. Ik hoopte dat ze het zondag voor het avondmaal zouden gebruiken. De volgende was George Peterson en daarna Jorge Olsen. Beiden gaven ze wat meel.

Ons laatste adres was het huis van zuster Sena Schultz. Moeder had gezegd dat ik haar moest vragen of ik iets voor haar kon doen, maar voor ik iets kon zeggen zei ze: „Kom gauw binnen jongens. Natuurlijk heb ik iets voor jullie, maar jullie willen zeker wel iets voor mij doen voor ik het pak, hè?” „Ja hoor, best wel. Zegt u maar wat we moeten doen.”

„Een van de lammetjes is ontsnapt en ik kan het niet alleen vangen. Dus als Fred nu aan de ene kant en jij, Chris, aan de andere kant van het land gaat staan kunnen wij het tussen ons in opdrijven en terug naar zijn hok brengen.”

Fred en ik begonnen te schreeuwen en met onze armen te zwaaien. Zuster Schultz wapperde met haar schort en riep alsmaar: „Fort! Fort!”

Het lam dacht kennelijk dat we wilden spelen. Het rende van de ene kant van het land naar de andere, af en toe sprong het hoog op en het kwispelde met zijn staart. Het moet zowat een half uur geduurd hebben, om dat lam in een hoekje te drijven en in zijn hok te duwen. Zuster Schultz bracht vervolgens een paar planken en een hamer en Fred spijkerde die over de opening van het hok.

„Hartelijk bedankt hoor, jongens,” zei ze dankbaar. „Als jullie nu ook nog wat aanmaakhout zouden willen hakken, zal ik wat wafels voor jullie bakken om jullie te belonen.”

We bedankten haar en zeiden dat we weer verder moesten gaan met onze opdracht en dat we thuis ook nog karweitjes moesten opknappen.

„Wacht even, ik zou bijna iets vergeten. „Ze voelde in de zak van haar schort en haalde er een enveloppe uit die wel vier keer was opgevouwen, terwijl daaromheen nog een touwtje was geknoopt. Op

de buitenkant stond geschreven: „Tien cent vastengave van zuster Schultz.”

Ze heeft altijd wel wat voor ons te doen,” zei Fred, toen we weer op weg waren naar het huis van broeder Pehrson.

Broeder Pehrson keek het schrift na. „Laat eens kijken. Acht pond meel, een dozijn eieren, een vers brood, en vijftig cent aan munten. Ik vind dat jullie je best hebt gedaan. Ik denk dat er enkele behoeftige mensen zijn die jullie hiervoor erg dankbaar zijn.

Toen riep hij naar de andere kamer: „Moeder, denk je niet dat deze twee hardwerkende jongens een beloning hebben verdiend?”

Even later bracht zuster Pehrson een dienblad met koekjes en een kan melk met twee glazen. Ze zette het op de tafel en zei dat we onze gang konden gaan. Daarna nam ik afscheid van Fred en rende ik naar huis.

„Hoe ging het?” vroeg moeder zodra ik binnen was.

„O, best,” zei ik.

Maar daar was ze niet tevreden mee. Ik moest alles tot in details vertellen. Ze was bijzonder tevreden toen ik haar over zuster Schultz en het lam vertelde. s' Avonds moest ik het hele verhaal nog een keer afsteken toen vader van zijn akkers thuiskwam.

„Maar nu moet je je witte overhemd uittrekken,” zei moeder plotseling. „Als je het niet te vuil hebt gemaakt, kan je het morgen weer aan, als je het avondmaal moet rondnemen. En veeg het vuil van je schoenen en doe je oude kleren aan. Denk eraan dat je vanmorgen je karweitjes niet af had toen je wegging.” Zo eindigde de eerste dag waarop ik met een kar vastengaven ophaalde. Het is nu 62 jaar geleden.

Heb je ontdekt
hoe uniek je bent?

JE LEVEN HEEFT EEN BEDOELING

H. Burke Peterson

Eerste Raadgever in de Presiderende Bisschop

Heb je ooit weleens gedacht: „Ik ben niet zo erg belangrijk en wat ik zeg of doe zal wel nooit opgemerkt worden. Kan ik iets doen wat enig nut heeft?

Wat kan ik werkelijk doen om anderen te helpen hun leven te veranderen en te verbeteren? Is er iets wat ik doen kan om die ander die in nood verkeert te bereiken? Zo belangrijk ben ik niet. Als ik niet help, zal een ander het waarschijnlijk veel beter doen.”

Een van de grootste moeilijkheden die we moeten overwinnen, ist het gevoel dat we onbelangrijk zijn, het gevoel dat we niet bijzonder of uniek zijn. Dacht u soms dat onze hemelse Vader een van zijn kinderen per ongeluk naar de aarde zou zenden zonder de mogelijkheid om iets bijzonders te doen?

Het is waar dat we allemaal verschillende trekken, talenten, persoonlijkheden en bekwaamheden hebben. Natuurlijk zullen er zijn die meer of in elk geval andere gaven hebben dan anderen. Sommigen zullen betere cijfers op school halen of beter kunnen voetballen. Sommigen zijn langer, korter, zwaarder of lichter dan een ander. En natuurlijk kennen we mensen die er beter uitzien — mooier of aantrekkelijker. En dan denken of zeggen we weleens:

„Was ik maar als Jan of was ik maar zoals Annie, dan zou ik echt iets fantastisch doen, dan zou ik opvallen. Dan zou iedereen op mij willen lijken. Zou dat niet heerlijk zijn?”

Wil je iets horen over ongewone leden van de kerk, die belangrijk werden door de gewone dingen die zij deden?

Collega's in het zendingsveld

De zending die zijn getuigenis gaf, leunde op zijn krukken; hij had zijn knie bezeerd door een ongeval met de fiets. Hij wilde de andere zendingen vertellen hoe veel hij van zijn collega hield en hoe hij een nieuwe demensie van liefde van hem geleerd had. Twee of drie weken daarvoor had hij een ongeluk gehad. De dokter had gezegd dat hij niet meer op de fiets mocht rijden en dat hij niet te veel op dat been mocht steunen. De zendingspresident had besloten hem over te plaatsen zodat zijn collega door kon blijven werken. Wat voor nut had hij als hij niet eens mocht fietsen? Zijn collega smeeke de zendingspresident om hem nog niet over te plaatsen. Ze hadden juist nogal succes en hij gaf veel om zijn gehandicapte collega. Ze zouden er wel iets op vinden. „Als u het ons maar

laat proberen,” zei hij. De zendingspresident stemde toe en liet het hen proberen. Toen vertelde de zendeling op krukken ons, hoe zij het probleem hadden opgelost. Zijn collega had een eind touw tussen beider fietsen vastgemaakt en trok hem nu al twee weken de hele stad door om hun werk te kunnen doen. Hij vertelde dat hij geleerd had om als mens van een ander mens te houden.

Misschien is hetgeen jij geven kan zoiets gewoons als liefde, toewijding, hard werken of iets anders dat waardevol kan zijn in het leven van een ander. Probeer het. Geef het. Je weet nooit wat het voor een ander betekent.

Een gebroken nek

In een stadje in het westen had een jongeman zich 18 jaar voorbereid om op zending te kunnen gaan. Hij was blij, zijn ouders waren blij, zelfs zijn meisje was blij, en hij stond klaar. Op een avond was hij met zijn vrienden in het zwembad van de stad aan het duiken van de hoge plank. Op het moment dat hij het water raakte, wist hij dat de hoek waarmee hij het water raakte niet goed was. Hij was in moeilijkheden. Hij schoot door het water en raakte de bodem met een doffe dreun. Hij raakte meteen bewusteloos. Voorzichtig bracht men hem op de kant en haastte zich met hem naar het ziekenhuis. Na een aantal weken medische verzorging, vertelde men hem tenslotte dat hij zijn verdere leven vanaf zijn nek naar beneden verlamd zou zijn. Hij kon geen vinger of teen, geen arm of been bewegen. Hij moest nu altijd in bed blijven. Zijn lichaam zou een onbruikbaar ding worden en als er niet iets bijzonders gebeurde, zou dat ook met zijn geest het geval zijn.

Een wijze bisschop doorzag het probleem. Nadat hij met de ouders en de dokter van de jongen gepraat had, gaf hij hem een opdracht. Het was ongelofelijk, het kon niet echt waar zijn, onmogelijk! De op-

dracht luidde: Als je blijft elke maand aan elke zendeling en elke militair van zijn wijk een brief schrijven. Was de bisschop onnadankend of was hij geïnspireerd? Hoe kon hij nou schrijven zonder dat hij handen of voeten gebruiken kon? Er waren er die in nood geleerd hadden om met hun tenen te schrijven, maar ook die kon hij niet bewegen. Met vertrouwen in de bisschop begonnen de jongen en zijn ouders aan de opdracht te werken. Het nam dagen, weken en maanden van inspanning en teleurstellingen. Toen kwam er schot in.

Door een pen tussen zijn tanden te klemmen en zijn hoofd te bewegen, leerde hij eerst een letter, dan een woord en daarna een hele bladzijde te schrijven. Hij schreef en schreef.

Nu heeft hij meer dan twintig jaar geweldige brieven geschreven en heeft hij er duizenden mee geïnspireerd. Darbij komt nog dat zijn eigen geestelijke ontwikkeling, eenvoudig gezegd wonderbaarlijk is. Was het alle inspanning waard om de raad van zijn leider op te volgen, hoe hard en hoe moeilijk het ook was? Hij dacht van wel. Ik ben het er mee eens.

Een koninklijk geslacht

Geliefde vrienden, jullie zijn een koninklijk geslacht. Jullie werden bewaard, om in deze tijd, met een speciaal doel naar de aarde te komen. Niet zomaar een enkele onder jullie, maar jullie allemaal. Jullie kunnen allemaal wel iets, wat niemand anders zo goed kan als alleen jij. Als jullie je niet voorbereiden om dat te doen, zal het nooit gedaan worden. Jouw opdracht is uniek en speciaal voor jou. Zorg er alsjeblieft voor dat niemand je plaats hoeft in te nemen. Hij of zij zal het niet zo goed kunnen doen als jij. Ik getuig tot jullie dat onze Vader in de hemel je gehele leven met je zal zijn en je zal laten weten wat je speciale doel hier is, mits jij het Hem toestaat.

DE MACHT VAN HET VOORBEELD

Charles A. Didier
van het Eerste Quorum der Zeventig

Er werd gebeld. Het was al laat op de avond. We verwachtten die avond niemand, en vroegen ons af wie het zou kunnen zijn. Ik opende de deur en tot mijn verbazing stonden daar de twee zendelingen die in de buurt aan het onderwijzen waren.

De zendelingen vroegen of mijn jongens nog wakker waren, zodat zij ze iets konden vragen. Dat was niet het geval. Op dit uur van de avond sliepen ze al, want ze waren pas 14 en 15 jaar. De zendelingen keken elkaar aan en de senior-collega raapte duidelijk zijn moed bij elkaar voor hij mij vroeg met mijn zoons te spreken en hen erop te wijzen dat zij zich op school goed moesten gedragen omdat ze bezig waren om een van hun schoolvriendinnetjes te onderwijzen. Het was voor de zendelingen belangrijk dat zij aan hun onderzoekstertje zouden kunnen vertellen dat mijn jongens lid van de kerk waren en haar

konden vragen of zij enig verschil had opgemerkt. Het zou verschrikkelijk zijn als mijn jongens zich niet gedroegen! Ik beloofde de zendelingen dat ik de boodschap aan mijn jongens zou doorgeven en de opdracht met ze zou bespreken.

De zendelingen gingen gerustgesteld weg, en toen ik de deur dicht deed, schoot mij een tekst te binnen. Ik had hem vaak gebruikt als ik met de zendelingen vergaderde: „Gaat uit ... opdat gij hun een goed voorbeeld in Mij moogt geven; en Ik zal u middelen in Mijn handen maken tot de zaligheid van vele zielen.” (Alma 17:11.)

Het was al meer dan 30 jaar geleden dat ik in contact kwam met de zendelingen. Welk een vreugde, welk een aangrijpend voorbeeld zijn zij in mijn leven geweest! Ik was 16 jaar toen ik ze voor de eerste maal ontmoette. Tijdens de zomer zaten we vaak met onze moeder voor het grote raam en dan zwaaiden we naar onze burens en vrienden als zij de heuvel op en langs ons huis kwamen. Die dag zagen we twee jongemannen naast hun fietsen, de heuvel opkomen. Ze waren anders dan de andere jongelui.

Behalve de hoed, droegen ze ook een colbert met een wit overhemd en een das. Door de manier waarop zij er uitzagen, concludeerden we dat het wel Amerikanen zouden zijn. We waren nieuwgierig. Wat kwamen ze bij ons inde stad doen?

De volgende dag kwamen ze aan onze deur kloppen. We renden alle vier naar de deur om onze nieuwsgierigheid te bevredigen. We lieten ze binnen en al gauw wisten we wie ze waren en wat ze kwamen doen. Dit was het begin van een eeuwig verhaal. Hun lach, liefde en enthousiasme, hun verlangen om ons te helpen en te dienen, hun gehoorzaamheid aan de geboden en hun liefde voor de Heer maakten grote indruk op ons. We keken meer en meer uit naar hun aanwezigheid, hun geest. Ze leerden ons niet alleen over de Indianen en het Boek van Mormon maar ook maak-

ten ze ons deelgenoot van hun talenten op het gebied van kunst en sport. We begonnen een eeuwige vriendschap.

Hier sta ik nu, 30 jaar later. Door het voorbeeld van die fijne jongemannen, is mijn leven veranderd, mijn hele kijk op het leven is veranderd. Ik heb een getuigenis van het herstelde evangelie van Jezus Christus gekregen; ik heb geleerd om volgende geboden van een levende God te leven; ik vind het fijn een hedendaags profeet te volgen en te weten dat zijn woorden van God komen. Nu ben ik ervoor verantwoordelijk dat de keten niet breekt, de eeuwige keten die eens door Jezus Christus zelf begonnen is: „Dit is Mijn evangelie; en gij weet wat gij in Mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen.” (3 Nephi 27:21.)

Jullie invloed, jullie voorbeeld als jeugd van de kerk kan bepalend zijn voor iemands bekering en voor iemands gebrek aan interesse in de boodschap van het herstelde evangelie. Waak over de manier van kleden, je gedachten, je taal en je gedrag. Dit is de tijd om je voor te bereiden op een

zending, en je kunt er beter meteen aan beginnen. Hoe jonger je bent, hoe gemakkelijker het is om goede gewoonten te ontwikkelen. William James heeft eens gezegd: „Een herhaalde handeling wordt een gewoonte, een aantal gewoonten bouwt het karakter; het karakter bepaalt de toekomst.” Het bepaalt niet alleen onze toekomst, maar ook die van je vrienden of bureu.

Ik begrijp heel goed wat twee jongens kunnen doen om het zendingswerk te helpen. Hoe belangrijk moet het voor Joseph Smith, die toen dezelfde leeftijd had als mijn jongens, geweest zijn om een voorbeeld te zijn, zodat zijn werk gekend zou worden door zijn vruchten. Joseph Smith is echt een van de grootste voorbeelden van geloof en het bestaan van de kerk, de vrucht van dat geloof.

De macht van het voorbeeld is een sterke vorm van motivatie. Als we dit begrijpen, kunnen we onze macht om te bekeren op een goddelijke manier aanwenden. Christus heeft ons gezegd: „Komt achter Mij, en Ik zal u vissers van mensen maken.”

(Matteüs 4:19.)

Geachte abonnee,

Wilt u ons alstublieft uw nieuwe adres laten weten indien u van plan bent om te verhuizen (of onlangs verhuisd bent en u uw tijdschrift nog op het oude adres ontvangt)? De eenvoudigste manier is: het adresstrookje veranderen en aan uw distributiecentrum terugsturen.

Indien er een fout schuilt in het adresstrookje, is dit eveneens de aangewezen weg.

Hartelijk dank voor uw medewerking.

Ons adres luidt: Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage
Porthstraße 5-7
Postfach 50 10 70
6000 Frankfurt am Main
Duitsland

Succes als leider

---

1. U zult bij alles wat u doet de leiding van de Geest nodig hebben. Ten einde deze te verkrijgen dient u, zoals wij aangeraden hebben, regelmatig te bidden, op tijd te vasten en dagelijks de Schriften te bestuderen.
2. Roep anderen na gebed en zorgvuldige overweging voor de diverse taken. Stel hen nauwkeurig op de hoogte van hun verantwoordelijkheden zodat zij weten wat de Heer van hen verwacht.
3. U doet er goed aan voor uzelf doelen te stellen en hun die u leiding geeft aan te sporen dit ook te doen, doelen die realistisch zijn en bereikbaar. Doe daarna alles wat in uw vermogen ligt om te zorgen dat deze doelen bereikt worden.
4. Leer verantwoordelijkheid te delegeren zodat de last van het leiderschap gedeeld kan worden.
5. Houd u op de hoogte van de uitvoering van alle gedelegeerde opdrachten zodat er geen zaken van belang worden verwaarloosd.
6. U zult het nodig hebben het werk en de waarde van anderen te waarderen en dit te laten blijken. Moedig hen aan en help hen hun zelfrespect te vergroten.
7. U dient een warme persoonlijke betrokkenheid met de mensen tot stand te brengen en hun achting te verdienen door uw belangstelling voor hen. Luister met aandacht naar hun ideeën en problemen. Houd voor ogen dat geen leider met goed gevolg te werk kan gaan als hij onrechtvaardige heerschappij uitoefent,

zoals beschreven wordt in de Leer en Verbonden 121.

8. Moedig anderen aan met enthousiasme hun taken te verrichten en te reageren op de heilige Geest.

9. Bereid uw vergaderingen zorgvuldig voor. Zorg ervoor plannen te maken en verder uit te werken alvorens deze aan anderen voor te leggen. Let erop dat anderen op de hoogte blijven.

10. U zult een goede beoordelingswijze moeten aanleren. Deze zal zich ontwikkelen naarmate u groeit in uw roeping.

11. U zult er behoefte aan hebben van tijd tot tijd elk aspect van uw roeping na te gaan zodat u er zeker van kunt zijn dat alle programma's ten goede beïnvloed worden door uw bemoeienis.

12. Natuurlijk behoort u volkomen oprecht te staan tegenover uw Heer, uw kerkleiders, de beginselen van het evangelie en de mensen die u dient.

Spencer W. Kimball

Bij alles wat wij doen, hebben wij de leiding van de Geest nodig. Wij moeten met diegenen die wij leiden een en hetzelfde doel nastreven, evenals met diegenen die wij volgen. Dit is in beide gevallen even belangrijk.

Het is mijn oprecht gebed dat wij „volledige trouw aan de Heer en degenen die wij dienen“ zullen kunnen bewijzen.

*Broeder Robert D. Hales
uitvoerend bestuurder*

Beslis om nooit te schipperen

Archie M. Brugger

Het TET offensief was in Vietnam op zijn hoogtepunt toen ik overgeplaatst werd naar Korea. Ik zou daar hoofd worden van de Beroepsdienst voor de Gezondheidszorg van het Amerikaanse leger en voor de strijdkrachten van de Verenigde Naties. Ik was nog maar een maand op mijn nieuwe standplaats, toen een verpleger, die niet ouder was dan de meeste jonge soldaten waar ik dagelijks mee te maken had, bij ons commando arriveerde.

Ik was verrast toen hij op een dag vroeg of hij mij onder vier ogen mocht spreken. Hij zei: „Kolonel, voor zover ik weet, zijn er maar zes „rechte pijlen” in dit hele commando. („Rechte pijl” was een uitdrukking die door de soldaten gebruikt werd voor iemand die zijn kuisheid gedurende zijn diensttijd behield.) U bent degene die ik het meest bewonder. Ik wil heel graag rein bij mijn vrouw en kinderen terugkeren, maar ik ben bang dat ik niet genoeg moed en weerstandsvermogen heb om het vol te houden. Bent u van plan om een „rechte pijl” te blijven? Hoe gaat u dat aanpakken?

Ik was nogal verrast door zijn volkomen onverwachte vraag, maar ik wist het antwoord. Ik had lang voordat ik in het Verre Oosten arriveerde, hetzelfde besluit moeten nemen en mijn antwoord erop gevonden.

den. Ik vertelde hem dat ik niet alleen tijdens mijn verblijf in Korea een „rechte pijl” zou blijven, maar voor mijn gehele leven. Ik vertelde hem ook, dat ik niet wist hoe sterk ik was, omdat ik mijzelf niet toestond om in situaties te geraken waarin ik verleid kon worden. Ik vertelde hem ook dat ik mijn bewustzijn niet vertoebelde door het gebruik van sterke drank.

Toen gaf ik mijn getuigenis van de kerkelijke activiteiten waaraan ik gedurende mijn vrije uren deelnam en ik merkte op dat zij mij op een goede manier bezighielden.

Tijdens ons gesprek realiseerde ik mij, dat deze jongeman erg veel van zijn vrouw hield. Ik zei hem dat het verlies van zijn kuisheid al direct op een of andere manier in de eerstvolgende brief aan zijn vrouw merkbaar zou zijn en dat er tussen hun beiden een steeds hogere muur zou worden opgetrokken. Hij gaf toe dat hij wist dat dat waar was en wij waren ons er beiden van bewust dat we dit hadden zien gebeuren in het leven van onze onkuise vrienden. We besloten een overeenkomst aan te gaan. Hij beloofde zijn kuisheid te bewaren, zolang ik de mijne behield. We probeerden over te halen een soortgelijke overeenkomst te sluiten, maar er was niemand die met ons mee wilde doen.

Ongeveer twee maanden later, kwam mijn vriend mij op mijn kantoor opzoeken. „Kolonel, er zijn nu nog maar vier ‚rechte pijlen‘ over,“ zei hij. Kort daarna kwam hij mij vertellen dat het er nog maar drie waren. Toen ik nog vier maanden moest dienen, kwam hij naar mij toen en zei: „We zijn nu nog maar met z’n tweeën.“ Ik vroeg hem of hij het vol wilde houden. Weet u wat zijn antwoord was? „Zeer zeker!”

Toen de tijd voor mij aanbrak om naar de Verenigde Staten terug te keren, had mijn vriend nog een maand voor de boeg voor hij zich weer bij zijn vrouw kon voegen. We hadden vaak over het evangelie gesproken en onze vriendschap was heel hecht geworden. We huilden allebei toen we afscheid van elkaar namen. Hij verzekerde mij, dat hij in die laatste maand niets zou doen om het geluk waar hij voor gewerkt had, in gevaar te brengen, zeker niet nu hij zo dicht bij het bereiken van zijn doel gekomen was.

Deze jongeman, hoewel hij geen lid van de kerk was, begreep toch enkele zeer belangrijke levenslessen. Hij begreep dat het noodzakelijk is om een doel te stellen als je iets bereiken wilt. Het was een hele strijd om rein en kuis naar huis terug te kunnen keren, maar hij was gewillig om

ervoor te knokken. Hij was ook nederig genoeg om zijn doel met iemand te bespreken, zodat hij iemand had die hem helpen kon als het erg moeilijk was.

Onze Zaligmaker wil net zo’n relatie met diegenen die Hij liefheeft. Hij wil dat wij hoge doelen stellen, doelen die op zijn geboden gefundeerd zijn. Wij kunnen met Hem samenwerken door van tevoren te beslissen wat wij hopen te bereiken en door onze doelen regelmatig tijdens onze gebeden met Hem te bespreken. Veel van de soldaten in ons onderdeel wilden eigenlijk een „rechte pijl” blijven. Wij waren echter de enigen die het volhielden en daar was een reden voor. De anderen bezweken op een moment van zwakte. Wij bereikten ons doel omdat wij van tevoren een plan hadden uitgewerkt.

Op het moment van zwakte is het te laat om een besluit te nemen. We moeten van tevoren besluiten om niet met onze idealen te schipperen. Dan behoeven wij, als we in verleiding zijn, ons alleen maar af te vragen: „Wordt dit schipperen?” En als dat zo is, is het juiste besluit alreeds genomen.

